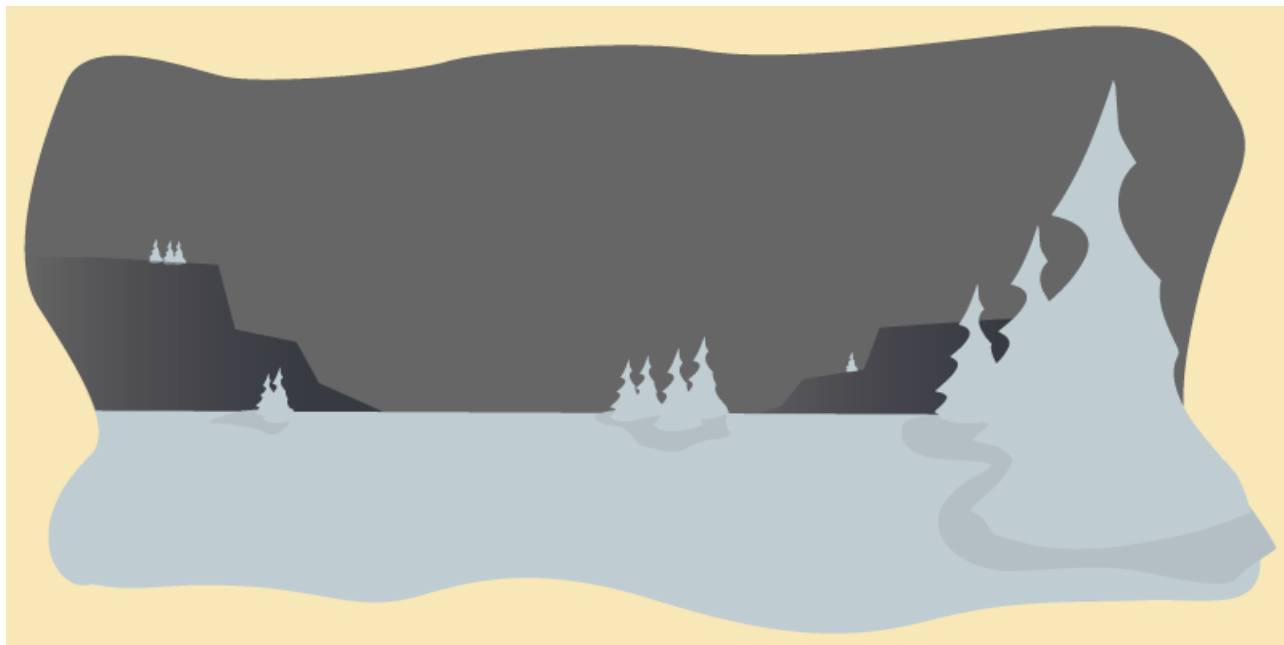

Kastaniehesten 2019

Snitte 1 – søndag 1. december

Det havde været endeløse måneder, hvor Den HimmelBlå højt oppe over ØnskeDalen kun havde været gråt i gråt. Ja, sådan følte AltNis det i hvert fald. Hverken dagslys eller stjernevimmel havde kastet megen glans over de sneklædte bakker, der ellers så smukt plejede at pakke ØnskeDalen ind. ØnskeDalen – det juleste sted i hele Unisseverset.

– Suk, lød det så højt og opgivende fra den gamle, vise AltNis, der stod og kiggede ud og op i det grå, at han slet ikke hørte, at lakpladen ovre på hans grammofon var gået i hak og nu for tre-firetyvende gang gentog rytmisk bjældeklang og de samme linjer ... *Over stok og sten går det rask af sted, Kastaniehestens ben kan ikke følge med ... Over stok og sten går det rask af sted, Kastaniehestens ben kan ikke følge med ...*

AltNis ænsede det ikke, for lige nu drøede han rundt i sine egne tanker. Det knirkede som en rusten hovedlåge oppe under hans røde hue. Godt nok var hukommelsen slet ikke, som den havde været, men AltNis kunne overhovedet ikke huske, at vejret havde artet sig så kedeligt i så lang tid. Måske nogensinde. Det tegnede ikke godt for december! Var det mon et vartegn?

– Suk!

Tingene var bare ikke længere som i de gode gamle dage. Nye tendenser som nu denne Rød-Grøn Filt Fredag lige inden 1. december forstod AltNis slet ikke – hvorfor skulle alle nisser netop på denne dag ud at hverve sig alskens nyt?

AltNis syntes ikke, det var hyggeligt. Tempoet var i hvert fald ikke ...

– Suk! Rør blot ikke ved min gamle jul sagde AltNis for sig selv, inden han hankede op i sig selv og gik over mod sin store, slidte læderstol og sank så dybt ned i den, at fjedrene stødte

mod gulvet. Her var der hyggeligt, og det var så dejligt at mærke varmen fra kaminilden smyge sig om den gamle nissekrop. Her i julestuen var alt, som det skulle være. Kunne AltNis dog bare lukke alt andet ude. Det skulle snart vise sig, at det ikke var muligt!

Oppe under loftet i en af bjælkerne, hvor JuleUroen hængte, blev det for meget for skytsenglen Gloria HarpenKlang, der med begge sine små pegefingre i ørerne lod de andre forstå, at hvis ikke de ville, så måtte hun jo tage affære! Det generede hverken SukkerAlf, Basuno eller den evigt trætte GabRiel, at julepladen kørte i hak, så de havde ikke travlt med at byde sig til. Der kunne tidsnok komme opgaver, hvor de måtte på vingerne, men ikke lige nu

...

Gloria fnyste som et forpustet rensdyr og hængte sig af sit lille ophæng og drøned ned mod grammofofonen. Uden at lande gav hun pick up-armen en tackling med sin gump. Pick up'en fløj hen over rillerne på grammofofonpladen ... *bjældeklang, bjældeklang, sød og let musik fylder vores kanetur med yndig romantik* ... så blev der helt stille i julestuen! Gloria HarpenKlang smilede ved sætningen og ved sin gerning. Tilfreds fløj hun tilbage til JuleUroen og de andre skytsengle, mens hun tænkte på sin gamle juleflamme, HarpenGut med den store harpe fra det lille skrin på LovelyNis' natbord.

AltNis rakte ud efter sin store læderindbundne bog, der indeholdt alt om nisserne og Unisseverset lige siden den første sne. Han begyndte at bladere først langsomt så mere beslutsomt. AltNis var tydeligvis på fært af noget ...

– Gråt i gråt, gråt, grotte, grådig, grisk ...

Uden at vige synet fra bogen rakte AltNis sin hånd ud efter fadet med julekager, og en sprød vanillekrans blev bidt over. Den larmede om kap med AltNis' tanker, der endnu ikke var velsmurte, men dog var ved at komme op i omdrejninger.

Oppe i omdrejninger – eller fuld galop – var Den lille Kastaniehest, der strøg af sted på sine røde svolvstikker et sted

ude på EvigHeden langt fra ØnskeDalen. Herude i de hvide vidder befandt forsvareren af den gode, gamle jul sig så godt. Også selv om kastanjehesten naturligvis heller ikke havde kunnet undgå at bemærke disse lange måneder – og nu endda en 1. december – indhyllet i gråt, gråt, gråt. Den lille Kastaniehest spejdede op på det gigantiske himmelhvælv. Ikke en stjerne og slet ikke DEN stjerne – den klareste af dem alle!

Meget mystisk!

Og uanset hvor meget eller lidt du tror på nisser i rød og grøn filt, så vil mystikken snart brede sig med en lavines fart! Så hold godt fast i min luffe, når vi i frit fald glider ned ad siden på Det purpurrøde Kræmmerhus helt ned til den tilspidsede ende, hvor ØnskeDalen, nisserne, alle de finurlige nogen, resten af Unisseverset – og snart også Isdronningen NisFertiti – vil udfolde sig! Kom, så hopper vi ...

**Vi er snart tilbage ... for vint'ren er så kort, vi må bruge hvert minut ...
Santa Ficho**

Snitte 2 – mandag 2. december

AltNis, der stadig sad lunt inde i julestuen med sin næse helt nede i den store læderindbundne bog, hørte slet ikke, at hovedlågen gik op, og nissefamilien skyndte sig ind i varmen. Hovedlågen blev smækket i med et endnu højere brag. Det hørte AltNis til gengæld, han løftede sit blik fra bogen og fik decembers første lille smil over sine læber. Det måtte jo betyde, at LovelyNis var hjemme igen – så nu var der snart lidt frokost. Frokosten plejede at være klar på snekundet 12. Sådan havde det altid været. Det var den slags der gjorde, at AltNis elskede alt ved den gode, gamle jul. Han kunne høre en begyndende rumlen i sin mave, AltNis dulmede sin hunger med endnu en vanillekrans!

– Nu, hvor kom jeg fra! Hmm, jo det var det med gråt i gråt!

– Synes du virkelig, lød det en smule skuffet fra LovelyNis, der stod i julestuen iført senste skrig i rød og grøn nissefilt – endnu til halv pris! LovelyNis kiggede ned ad sit dress og kunne ikke helt forstå sin gamle onkel. At dømme på BizNis' udtryk var han anderledes begejstret. Det glædede LovelyNis!

– Nå, er det jer, kom det fra AltNis! Var der godt inde i byen? Fint dress, LovelyNis! BizNis kom lige, der er noget, jeg må vise dig. Kom! LovelyNis kiggede forvirret på sin gamle onkel og smilede til BizNis, der skyndte sig over til AltNis. I det samme strøg nisseungerne over mod AltNis

– Ja, der var sååååå hyggeligt inde i byen, vi har også fået lidt nyt! Det hele kostede kun halv pris! Så det var næsten gratis! AltNis tvivlede lidt på det med 'sååååå' inde i byen – og det med 'næsten gratis' måtte han tage med dem en anden dag. Tydeligt var det dog at se, at nisseungerne kunne klare en isvinter uden at få kolde næser og tæer. Foran ham stod det, der måtte være ChristiaNis og den lidt større AugustiNis med kæmpe smil inde bag ved tykke tophuer, meterlange halstørklæder, tykke filtjakker og luffer i en størrelse, der kunne holde en overnattende spejderlejr varme. AltNis fik et kram og spøjte lidt med at sige, at de da umuligt ville kunne holde varmen i det der ...

– Ork, jo! Det er meeega varmt allerede, lød det i kor fra de to nisseunger! Det var AltNis sjovt nok slet ikke i tvivl om.

– Hvad var det du sagde, jeg skulle se, sagde BizNis og satte sig overfor AltNis, der med noget besvær rykkede frem i sin stol og smækkede sin store bog op på bordet og vendte den, så BizNis kunne se med ...

– Kan du huske ...

Oppe i JuleUroen havde de fire skytsengle fulgt med. Gloria HarpenKlang syntes også, at hun trængte til lidt nyt til sin skytsenglegarderobe, men vidste, at det forstod SukkerAlf, Basuno og GabRiel sig meget lidt på, så hun drømte

bare om en fin ny kjortel – og måske nye røde sko – for sig selv. Og tænk sig, havde de allesammen ikke sagt noget om halv pris! Selv om Gloria lukkede øjnene og drømte, kunne hun sagtens mærke, at SukkerAlf hængte sig af sit ophæng – JuleUroen gyngede! På et tidspunkt ville hun nok sige til ham, at for hvert et stykke fra konfektskålen han indtog, måtte han flyve mindst et par gange eller fem rundt i julestuen.

SukkerAlf drøede ned til AltNis og BizNis, den lille skytsengel ville også høre med. Selv den lille korte tur gav

SukkerAlf små svedperler på panden – det var ikke helt godt med den form. Så løb den henover ryglænet og gled stille og roligt ned ad stolen, løb hen langs armlænet til han også kunne følge med i det AltNis ville fortælle BizNis.

– Vi er mange år tilbage og helt derude med IsKrystallernes Land og IsGrotterne ... AltNis kiggede over på BizNis og pegede så på IsKrystallernes Land. BizNis genkendte godt stedet. Hvis man fra ØnskeDalen – nederst i den tilspidsede ende af Det purpurrøde Kræmmerhus, der udgjorde hele Unisseverset – trak en lige linje op mod EvigHeden og videre, kom man til det mægtige IsKrystallernes Land og videre derfra lige inden IsHavet, der lå IsGrotterne! Men hvorfor var disse fjerne steder kommet ind under nissehuen på AltNis?

– Så er der frokost! kom det sprudlende ude fra køkkenet, hvor LovelyNis på rekordtid havde fået det hele til at dufte så lækkert. AltNis kiggede op på uret, der i det samme slog tolv, og en lille tyk julegås kiggede frem, åbnede næbbet og skræppede løs. Det lød som et arrigt båthorn ...

– Vi må hellere sættes os til bords, kom det fra AltNis, der meget hurtigt kom op af sin stol og som en let vinterbrise skød mod køkkenet! BizNis fulgte med i slipstrømmen. SukkerAlf kiggede ned på sin mave, den måtte vente, nu ville skytsenglen lige kigge bogen ud og læse lidt mere om IsKrystallernes Land og IsGrotterne eller, hvad det nu var, AltNis var faldet over ...

– Hvor ser det lækkert ud, min kære LovelyNis! Det kom lige fra AltNis' hjerte – og mavesæk!

– Velbekomme!

Der er mere på menuen igen i morgen
Santa Ficho

Snitte 3 – tirsdag 3. december

BizNis havde enten en særdeles god hukommelse – eller også han havde hørt godt efter i sin tid på skolebænken, når lange remser om steder i Unisseverset var udenadslære – for han havde ret. I lige linje fra ØnskeDalen over EvigHeden og langt videre væk kom man til IsKrystallernes Land, her lå også IsGrotterne. De troned ned mod det barske IsHavet og dets glubske bølger, der konstant slog mod klipperne og kastede bittesmå og knivskarpe sneflager ind i grotterne.

Det var her Isdronningen NisFertiti regerede. Den store Isdronning NisFertiti! Med stor er det vigtigt at få fortalt, at hendes fysik klart trumfede hendes væremåde overfor sit folk – og især hendes syn på nisserne og alle de finurlige nogen i ØnskeDalen. NisFertiti var nemlig stor som få med lange lemmer og en grov struktur, der passede godt til IsGrotternes rå og iskolde omgivelser. Isdronningens næver var så store, at de kunne knuse alt iført rød og grøn nissefilt, og på hver af hendes fingernegle kunne der snildt ligge en lille forsvarsløs skytsengel – hvis de ellers havde turdet. Isdronningen NisFertiti var bleg og grå med et skær af lilla inde bag hendes krystallignende ydre. Denne burde egentlig splintre, når hun talte! For stemmen var så uhyggelig skinger, men den bidende kulde og de knivskarpe sneflager, der hele tiden byggede nye lag på NisFertiti, holdt sammen på dette golde korpus.

Værst dog – eller mest uhyggeligt – var isdronningens øjne, der bestod af den svaggule ædelsten citrin!

Citringule, tænker du? Ja, citringule som mormors bævrende citronfromage, men helt uden dens sødme. NisFertitis øjne var nemlig livløse og hårde, blotlagt for venlighed og med en magisk evne til at suge lyset fra Den HimmelBlå og dens mange stjerner til sig. Og det var netop det NisFertiti havde været i færd med de seneste mange måneder. Fra kanten af sin IsGrotte havde hun i måneder stået og kigget op på Den HimmelBlå. Nu skulle alt være gråt i gråt, og hun var godt på vej med sin mission ...

For Isdronningen NisFertiti kunne ikke udstå eller kapere de små tophuede juleelskere nede i ØnskeDalen, og hendes ru næver ville denne december knuse alt iført rød og grøn nissefilt! Der var et gammelt opgør, der snart skulle finde sted. Nisfertiti slog en skinger latter op, der

rungede langt ind i det dybeste af IsGrotterne. Ekkoet fik nogle lange, sylespidse istapper til at knække og styrtede ned. De borede sig ned i grotternes hårde grund. En enkelt istap var på vej mod NisFertitis krop. Hun så det, men veg ikke, og i sammenstødet splintrede istappen og pulveriserede til små krystaller!

IsDronningen NisFertiti slog endnu en hån op og forsvandt ind i isgrottens mørke. Hun var den største! Det ville hun snart bevise! Hæ-hæ-hæ ...

Tilbage i Ønskedalen var LovelyNis' frokost vel indtaget, og det gav en naturlig ro i hele hytten på SnabelADotComBlotInd 24. Kun BizNis og AltNis sad og talte sammen og kiggede koncentreret ned i den store, læderindbundne bog, som AltNis havde lagt på bordet mellem dem.

– Jeg er så sikker! Akkurat ligesom jeg var på skøjter i mine unge dage, sagde AltNis drømmende, mens han endnu engang tænkte tilbage på den gode, gamle jul, familiens og nissernes traditioner – og hvordan alting burde være! Den HimmelBlå burde ikke være grå og helt uden funkende stjerner. Uden lys deroppefra kunne AltNis ikke lige se en julefest for sig!

– Vi må derud, BizNis! AltNis trykkede sin pegefingertip ned i bogen og pegede ud mod Krystallernes Land. Jeg er sikker på, at den grå himmel er hendes værk. AltNis kiggede rundt i stuen og nærmest hviskede til BizNis.

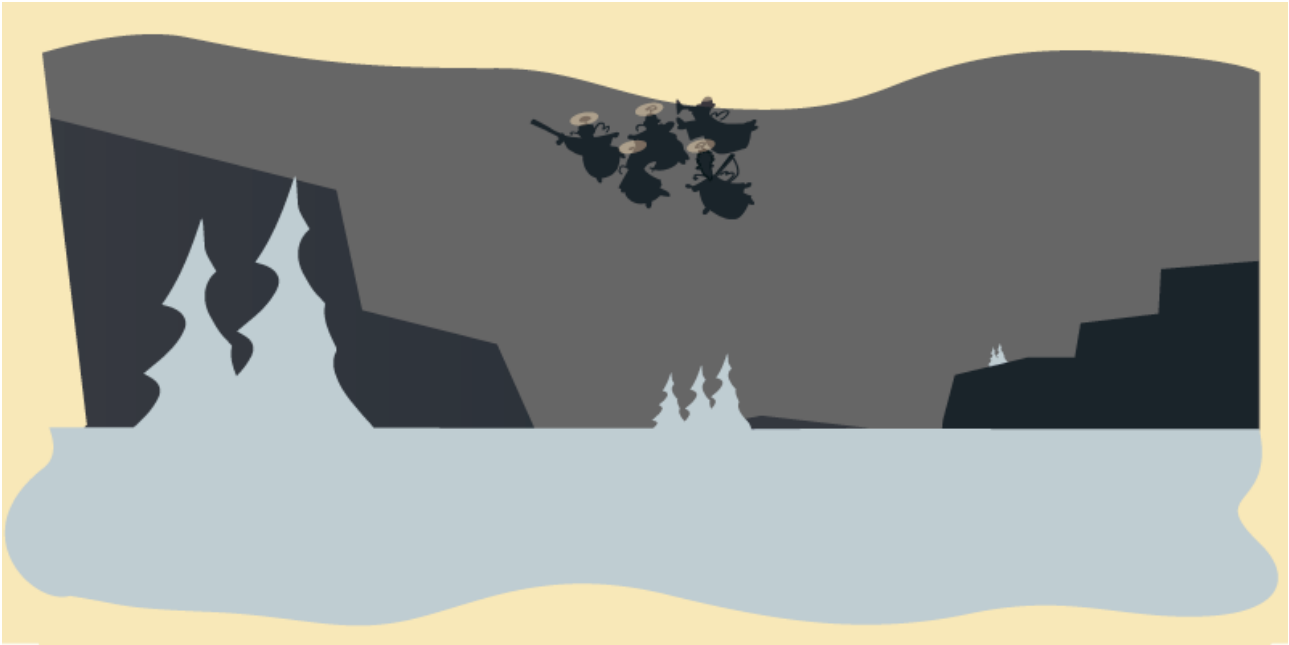
– Tag derud! Det kan kun gå for langsomt! Mit bentøj og skæve træsko er ikke gearret til IsGrotterne. Du og et kogfuld nisser må ud og se til stedet og ... AltNis kunne næsten ikke få navnet over sine læber, hende ... IsDronningen NisFertiti ...

SukkerAlf havde læst sig til det samme, mens nissefamilien havde spist frokost, og den lille skytsengel havde haft bogen for sig selv. Nu oppe i JuleUroen var SukkerAlf derfor i gang med at fortælle de tre andre skytsengle, at de måtte på en lang tur. Driverlivet var slut, de skulle på vingerne for julens skyld. De fire skytsengle kiggede op på det lille træ med den fine stjerne på, der symbolsk var placeret øverst i JuleUroen. Tænk om der ikke var lys og stjerner 24. december, så blev der ingen julefest ...

De fire skytsengle – SukkerAlf, Basuno, Gloria HarpenKlang og den evigt trætte Gabriel hængte sig alle af deres ophæng og fløj mod kaminen, hvor de ville tage turen ud i mørket via skorstenen!

– Vent! Vent lige, sagde Gloria! Jeg skal lige ...

**Vi følger også med på vej mod Iskrystallernes Land
Santa Ficho**

Snitte 4 – onsdag 4. december

Hvad nu? Hvad skulle Gloria, der ikke kunne vente? De var få englevingeslag fra at være på mission og nu dette?!?

Basuno og SukkerAlf kiggede på hinanden – og GabRiel sendte nogle himmelråbende søvnige øjne til de andre. Det var tydeligt, at skytsenglen vanen tro allerede var pænt træt af det hele ...

– Gloria! SukkerAlf skyndte på hende.

Gloria gjorde, hvad hun kunne for, at ventetiden ikke skulle blive for lang. Hun drøned ind på LovelyNis' kammer, og for anden gang denne december daskede hendes gump til! Denne gang til det lille, røde skrin, hvor HarpenGut sad og var klar til at spille på sin store, fine harpe, når LovelyNis havde lyst til lidt musik ...

– Kom! Tag med os på eventyr. Vi skal på langfart og redde julen, og jeg synes, du skal tage med. Gloria smilede det bedste hun kunne og lagde hovedet lidt på skrå. HarpenGut var bedre til at spille musik end at sige så meget, og det kunne Gloria slet ikke vente på. Så før HarpenGut vidste af det, flåede Gloria ham ned af sin roterende skive og ud af skrinet! Kom, det bliver sikkert spændende ...

– HarpenGut vil med, råbte Gloria til sine ventende englevenner!

– Helt sikkert, lød det fra de andre! Skynd jer, vi er lettet!

Ikke blot en, to, tre og fire, men nu en hel håndfuld engle drøned gennem julestuen og videre ind i kaminen! Vidste man ikke bedre, ville man have troet, at flammerne havde opslugt englene, men de var videre op gennem skorstenen og på vej ud i en yderst grålig decembereftermiddag. SukkerAlf bankede på sin glorie med sukkerstokken, det var tegnet til, at de alle skulle have lys i glorien. Så svang SukkerAlf atter sin stok og pegede lige frem. Afsted det gik!

Første stop var, når de havde spottet Den lille Kastaniehest, den var nok et sted ude på EvigHeden ...

I julestuen kiggede BizNis AltNis dybt i øjnene. Den gamle, vise nisse kiggede alvorligt tilbage. Han mente det virkeligt. BizNis skulle haste til IsKrystallernes Land for at se, om ikke det grålige decembervejr var en slet handling fra IsDronningen NisFertitis hånd!

– Du husker nok vores møde og opgør med hende for mange vintre siden – hun svor evig hævn over os og ØnskeDalen. Det huskede BizNis kun alt for godt. Nissernes hjertelige varme havde nemlig ikke bekommet IsDronningen. Hun var nået en smeltegrænse, der gjorde hende svagere og svagere. Og svaghed var ikke noget, nogen nisse skulle forbinde med hende. Hun var Isdronning! Kold og hård. Efter dette opgør havde ingen set eller hørt fra hende – også selv om hun som sagt havde lovet, at nådesløs hævn ville ramme ØnskeDalen ...

– Ja, det husker jeg! Men splintredes hun ikke i bittesmå iskrystaller? Hvad nu hvis hun slet ikke findes længere!

– Det gør hun! AltNis rykkede frem i sin stol og sagde det med sådan en styrke, at BizNis ikke tvivlede på AltNis!

– Selv om hun var detroniseret og havde føjet rundt som fnug og iskrystaller, var hun drevet ud over de hvide vidder og havde samlet styrke igen, hvor det var køligst. Fra Santa Julia – nissernes prægtige sejlskib – kom der løbende fortællinger, hver gang juleskibet var på IsHavet og sejlede forbi ude ved IsGrotterne. Besætningen var ikke i tvivl om, at de kunne ane NisFertiti stå på skrænten og kigge op på Den HimmleBlå. Hendes citringule øjne tog ingen nisser fejl af!

– Det er hendes øjne, der er ved at fjerne lys og farve! Uden disse bliver der heller ikke julefest. AltNis kom på benene og rakte hånden frem mod BizNis, og BizNis gav ham håndslag.

– Sig ikke noget til LovelyNis. Jeg glider med det samme, skynder mig over på fabrikken! BizNis var i næste snekund ude af den varme julestue, og snart kunne man høre hovedlågen blive smækket i!

– Gik han? råbte LovelyNis undrende ude fra køkkenet.

– Hmm!! Ja, der var vist noget presserende ovre på fabrikken! AltNis stak LovelyNis en sjælden snehvid løgn og håbede bare, at BizNis fandt sig et hurtigt køretøj ovre på kane og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S!

– Han er snart tilbage! Hvad er det, der dufter så lækkert, skyndte AltNis sig at følge op!

– Vil du smage?

AltNis ofrede naturligvis – det var win-win at afvige LovelyNis' opmærksomhed og samtidig sætte tænderne i hendes flæskesteg med sprød svær ...

**Vi er også glædet, kanen kører atter ved hanegal
Santa Ficho**

Snitte 5 – torsdag 5. december

Knapt var hovedlågen hos nissefamilien på SnabelADotComBlotInd 24 smækket i, før BizNis spurtede mod kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S. Alvoren i blikket på AltNis' øjne havde talt. BizNis nærmest flåede den store port ind til produktionen op og løb om muligt endnu mere strømlinet end de mange kaner og kælke, der stod linet op og var klar til at komme ud og køre i ØnskeDalen.

– Ikke løbe i produktionen! råbte BizNis nidkære nissekollega Overlakerer FerNis, der ømt stod og polerede en helt ny kane. Den havde en højglans, der var det prægtigste juletræ med lys, glimmer og stjerne værdig – og skinnede som en decemberrat, hvor tusinde funkende stjerner oppe på Den HimmelBlå kastede deres skær over ØnskeDalen! Altså lige bortset fra, at denne december som bekendt var ganske grå og helt uden lys!

– FlexNis! jeg skal, jeg skal bruge en kane og det skal være nu! BizNis stod sveddryppende i døren ind til Medemester FlexNis' kontor. BizNis var forpustet og lignede en, der var ved at sætte nisseetræsskoene!

– Rolig nu, du af alle ved da, at du må skrives op til et køretøj! Vi plukker dem jo ikke ligefrem ned fra grenene på et juletræ ... de laver jo ikke sig selv! Medemesteren kiggede skolemesteragtigt op over sine briller.

– Hør, jeg skal bruge en kane lige nu! BizNis gispede stadig efter vejret ...

– Hør nu sæt dig lige, du trænger vist! Et krus med velduftende julekaffe blev skubbet over på den anden side af medemesterens bord, og med fulgte en skål med finskbrød dyppet i chokolade. BizNis overgav sig ... der måtte lidt sødt til, inden han gik helt sukkerkold! Der var bare intet som disse finskbrød nede fra bageren ChokoMadsen i ChokoLaden.

– Hvad siger du, du har brug for en kane? Lige nu? Hvad kan haste sådan – julen står jo ikke lige sådan for døren! Medemester FlexNis kiggede ud med en slet skjult hentydning til den grå himmel og de nærmest farveløse omgivelser. Uden lys og farver behøver vi vist ikke bekymre os om at nå det hele inden jul! Der bliver ingen jul!

FlexNis sluprede en hel kop kaffe i sig! Lyden mindede BizNis om det tilstoppede afløb hjemme i køkkenet. At dømme på kollegaens maverumlen, lå der intet andet end kanetjære dernede ...

BizNis lænede sig frem over bordet, og FlexNis gjorde automatisk det samme. Så begyndte han at fortælle til medesteren. FlexNis gispede og sendte en kaffeånde, der var tæt på at gå amokka ud i hele kontoret ... Tak for kaffe!

– Vi skal bruge en kane nu! råbte FlexNis ned i produktionen, inden han havde rejst sig fra sin stol. Vi tager den, der står forrest, gør den klar til afgang om 5, 4, 3 minutter, nej med det samme! FlexNis med BizNis lige i hælene gik promte mod den skinnende kane, som FerNis netop havde færdigpoleret!

– Ikke tale om! Og slet ikke den! Det kan I ikke mene! Den skal stå mindst natten over, ellers når overfladen ikke at hærde. Overlakerer FerNis lignede en, der havde fået lige så mange ridser i lakken som overfladen på de tilfrosne skovsøer, når nissebørnene først havde skøjtet lystigt derpå ...

Det varede ikke længere end de sneskuder, der går på et lille minut, før kanen var spændt for, og FlexNis havde instrueret BizNis i kørsel af den smukke kane.

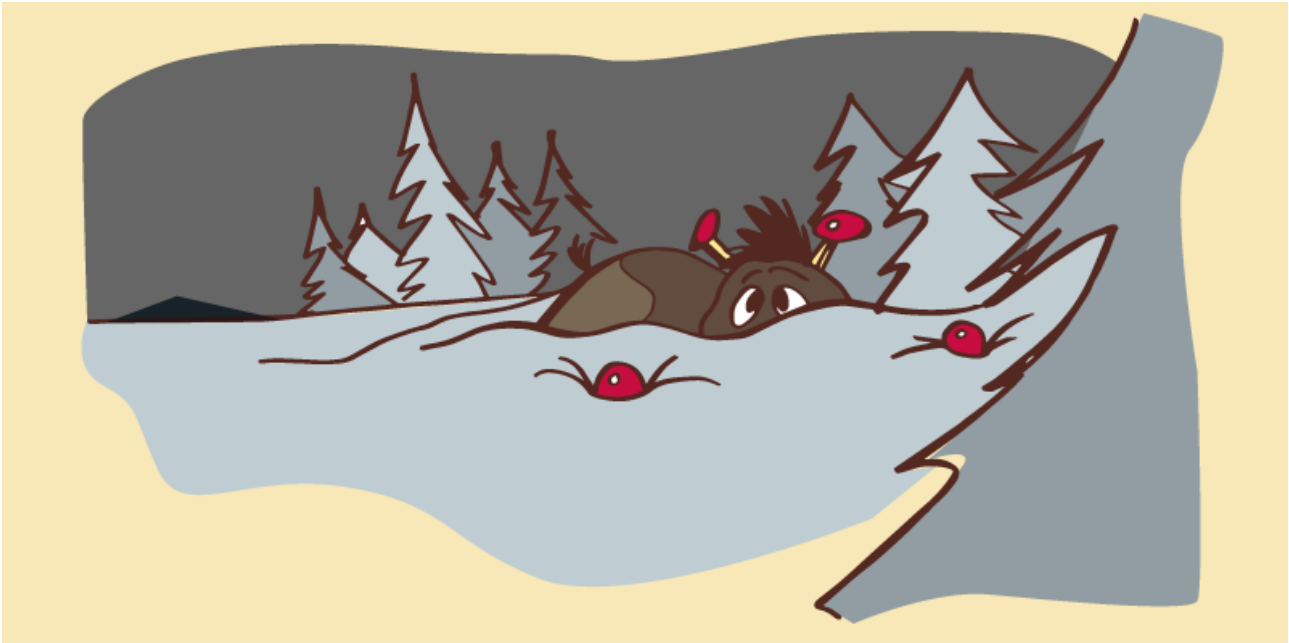
– Pas nu på den og kør den nu pænt! nåede FerNis med sine lakklisterede, foldede hænder at bede om! Han vidste ikke om, BizNis hørte noget som helst, for kanen var allerede ude på gårdspladsen og skød en formidabel fart! BizNis vinkede, og de kunne se, at han vendte tommelen op i sine luffer. Endnu en kane fra KørerSomSmurt I/S var godkendt ...

– Godt føre, BizNis! råbte FlexNis, sørg nu for at komme tilbage inden 24. december ellers ...

– Ellers hvad, lød det lige dele bekymrende og spørgende fra FerNis, der fortsat stod med foldede hænder!

– Bønner hjælper ikke nu! sagde medemester FlexNis til sin overlakerer, hvis hænder nu knapt var til at skille fra hinanden! Kom ind og få en kop julekaffe ...

Kaffepause – og fuld kanefart igen i morgen!
Santa Ficho

Snitte 6 – fredag 6. december

Det var nat ude på EvigHeden. Det underlige grålige vejr var derfor nu nærmest sort – og dog!

For ved nattetide var det her fortsat muligt at spotte bittesmå prikker oppe på Den HimmelBlå, og for kendere var det de stjerner, der endnu ikke var tappet helt for det lys og den styrke, IsDronningen NisFertiti var igang med at slukke! Når man tænker på den stjernevrimmel, der normalt ville pryde en december ikke blot i ØnskeDalen, men i så godt som hele Unisseverset, så var dog ikke meget lys ...

Den lille Kastaniehest – forsvareren af den gode gamle jul – havde sit blik stålsat rettet mod et sted deroppe nemlig der, hvor Den Klareste af Alle Stjerner ville være i december. Lyset herfra var der, men så heller ikke mere – men for kastaniehesten rakte det lige i denne nattetid. Den rettede sine røde følestikker frem og lod dem rotere, mens den sendte sine tanker op mod den lille lysende prik. Den forsøgte længe at komme i kontakt, men gode råd fra Den Klareste af Alle Stjerner fulgte ikke.

Den lille Kastaniehest slog sine røde svolvstikker i sneen og begyndte at springe rundt, mens den forsøgte med nye tanker, men lige lidt hjalp det!

Pludselig fra StilHeden, der lå tæt på EvigHeden, fulgte nu en sjælden hyl, granernes toppe begyndte at svaje i vinden, og så med et slog vejret over i storm. Den lille Kastaniehest mærkede straks temperaturen falde, og kulden gik gennem kastanjeskroget! Ikke mange sneskuder derefter begyndte det at sne – ja, det vil sige, det væltede ned med flager af iskrystaller, der i vinden slog hårdt. De skar sig gennem sneen, når de ramte jorden, og slagene på kastaniehesten sved – dette var helt sikkert ikke en venlig hilsen eller noget råd oppe fra Den Klareste af Alle Stjerner ...

Den lille Kastaniehest satte i fuldt fir- – retteligt trespring – som om den ville løbe fra stormen og iskrystallerne. Det var slet ikke muligt, kom det var VisHeden, der kaldte kastaniehesten til sig. I det samme gjorde VittigHeden sig til ved at sige, at hos den var der skam lune at få! Indlysende bejlede såvel OpmærksomHeden og BevågenHeden også om kastaniehestens

gunst! HemmeligHeden rystede og sagde: Ikke her! Den skulle nemlig ikke have røbet noget! Og BeskedenHeden, ja mente jo slet ikke, at den havde god og sikker plads nok! Så det blev det tykke skovbryn ovre ved BetænksomHeden, VenligHeden og SikkerHeden, der fik kastanjehesten til at ændre sin kurs. Uden at sagtne farten stred den sig nu mod ædelgranerne på disse heder! Nu kunne den komme i ly ...

Den lille Kastaniehest nåede lige i dækning, da en hær af iskrystaller var tæt på at slå den omkuld! Som lange, tynde grannåle suste de knivskarpe iskrystaller omkring dens følestikker – kastanjehesten sprang mod en snedrive under en par store graner. Her faldt der ro på forsvareren af den gode gamle jul, mens stormen rasede videre i den kolde decembemat! Hvem, der havde skyld for hele RedeligHeden denne december, var Den lille Kastaniehest ikke længere i tvivl om.

Hjemme i den varme julestue rejste AltNis sig fra sin store stol – MageligHeden havde ellers kigget forbi og overmandet ham denne aften – og gik nu durk mod hovedlågen og ud i mørket. Den gamle, vise nisse var ikke et sneskund i tvivl om, at den Den Klareste af Alle Stjerner netop havde forsøgt at sende ham en tanke – måske det endda var en besked? Var der mon allerede nyt om BizNis? AltNis trissede rundt og kiggede op! Det var begyndt at sne – ja, det var vel nærmest bittesmå stykker is, der begyndte at stikke ham på næsen!

AltNis stod længe og spejdede op mellem de nu tiltagende isstykker. Han forsøgte på bedste vis at sende sine tanker tilbage, men der var ikke nogen respons deroppefra! AltNis kunne også mærke ændringen i vejret. Han gøs ved kulden, og trods tykke, uldne sokker i træskoene var tæerne snart lige til at brække af, hvis ikke han skyndte sig ind igen – og det gjorde han så!

Langt derfra i det endnu koldere og mørkere IsKrystallernes Land helt ude med IsGrotterne stod NisFertiti og slog en hånende latter op, mens gusen fra de frådende bølger i IsHavet byggede iskrystaller på hende. Hun rakte armene frem og sendte derpå selv kaskader af iskrystaller videre mod ØnskeDalen! Lyset i hendes citringule øjne skinnede som snart det eneste, da øjnene fortsatte med at suge lys og farve til sig ...

– Pause, jeg må have en pause, råbte den evigt trætte GabRiel til de øvrige skytsengle og HarpenGut!

**Vi stopper også for natten! Men der er snart flere ord her fra YtringsfriHeden
Santa Ficho**

Snitte 7 – lørdag 7. december

– Pause, jeg må have en pause! SukkerAlf kiggede på den evigt trætte GabRiel ...

– Jamen, vi har langt endnu, før vi når frem til kastanjehesten på EvigHeden!! SukkerAlf var ikke meget for at stoppe nu, men vejret var trods alt ikke det bedste. Den stridende vind og de flagrende iskrystaller, de konstant måtte undvige, syntes ikke lige at være på vej til at holde op! GabRiel sendte de andre skytsengle nogle hundøjne!

– Jo, lad os få et hvil! sagde SukkerAlf!

– Hurra! kom det noget overraskende fra HarpenGut, der ellers ikke havde sagt mange ting undervejs! Fyren fra LovelyNis' lille, røde skrin var slet ikke vant til denne slags udfoldelser og var vel reelt ikke med på denne mission for julefred helt frivilligt!

– Hurraaaa!!! istemte Gloria endnu højere for ligesom at bakke HarpenGut op. Gloria håbede virkelig, at HarpenGut bemærkede hendes slet skjulte opbakning!

SukkerAlf drejede rundt i luften og forsøgte at spejde efter et sted herude, hvor de kunne få ly og lidt varme. Selv om engle normalt dalede ned i skjul, så var overnatning herude i denne storm og kulde slet ikke mulig.

– Lad os søge ud mod ServeringsBakken. Der er varme, og mon ikke vi kan finde lidt at spise også! Basuno blæste til afgang i sin lille trompet! De fire skytsengle og HarpenGut baskede det bedste, de havde lært, med englevingerne, og splitsnekunder senere strøg fem engle med lys i glorieerne i decembernatten ud mod ServeringsBakken, der lå i de yderste af ØnskeDalens utallige bakker halvvejs ude ved EvigHeden.

Gloria HarpenKlang fløj så tæt, det var muligt på HarpenGut, og smånynnede noget tekst, hun havde lært udenad fra de sorte lakplader på AltNis' grammofoon ... *How I'll hate going out in the storm, but if you really hold me tight, all the way home I'll be warm ... let it snow, let it snow, let it snow ...* Gloria kunne ikke mere af julesangen, men til gengæld gentog hun flittigt teksten

igen og igen. Det ville godt nok blive en lang tur, tænkte GabRiel, der nu endnu mere ønskede sig et hvil til sig selv og sine plagede ører ...

Hjemme i nissehytten på SnabelADotComBlotInd 24 var AltNis pludselig blevet en smule mere opløftet. Det tegn fra Den Klareste af Alle Stjerner, han var sikker på, at stjernen havde forsøgt at bringe, betød jo, at der var lys oppe bag den grå himmel! Det måtte der jo være! Hans træsko tappede op og ned, og han begyndte at synge – *Silver bells, silver bells, Soon it will be Christmas day ...* Det var vel nok lidt for tidligt at tro på det, men håbet levede heldigvis i hans gamle julehjerte ...

– LovelyNis, jeg smutter lige, sagde AltNis og nappede samtidig et par af de fine pebernødder, LovelyNis lige havde taget ud af ovnen. Hun blev lige dele overrasket over at se sin gamle onkel i køkkenet uden for normal spisetid og over meldingen om, at han skulle ud!

– Ses, min pige!

Endnu en gang blev hovedlågen smækket bag AltNis, og fra køkkenet kunne LovelyNis se, hvordan onklen adræt hoppede i sin kane og kørte. Lyden af kanens bjælder fortonede sig hurtigt ...

Fra en kane til en anden. I fuld fart og den strideste modvind og bidende kolde snestorm stred BizNis sig videre. Det ville ikke vare så lang tid, før han ville nå den kæmpe store EvigHeden. Et tiltrængt ophold var ikke muligt nu, han havde lovet AltNis at nå frem til IsKrystallernes Land så hurtigt, som dette var muligt – han glædede sig over, at kanen kørte som smurt og savnede sådan set kun, at LovelyNis havde været med, eller at han sad i hendes køkken og nød en kop varm julekaffe og lidt julekage! Tankerne blev med et slået ud af kurs, og det samme skete for kanen, der begyndte at lave større og større sving. BizNis kæmpede for at holde kanen i snesporet, men det var ikke let, for oppe fra den grå nattehimmel begyndte det at vælte ned med små, skarpe iskrystaller, der slog så hårdt mod ansigtet, at det sved. Ud af BizNis' sammenknebne øjne kunne han også se, hvordan iskrystallerne borede sig ind i lakken på kanen ...

Det var ikke spor af sjov ...

**Vi er forhåbentligt snart tilbage i snesporet
Santa Ficho**

Snitte 8 – søndag 8. december

BizNis kunne ikke holde kanen i snesporet, så han var nu fuldt ud koncentreret om at holde kanen kørende, så den ikke væltede rundt! Den svingede fra den ene til den anden side, og det var hans held – med forlov – at der lå meterhøje snedriver på begge sider af snesporet, for ellers havde kaneturen allerede været slut! Men det var svært og især med den fart, den skød, så BizNis forsøgte gradvist at sænke farten og samtidig rette kanen op ... De skarpe iskrystaller, der fortsat væltede ned, gjorde udsynet minimalt ...

Så det var BizNis' lange erfaring med kaner, der gjorde, at han iskoldt satte sig på, at han kunne slippe tøjlerne og kaste sig i en af de næste snedriver. Rensdyrene ville stoppe før eller siden – også selv om kanen ikke ville vælte.

Nu turde han ikke blive længere! Kanen svingede hastigt sidelæns og ville om ganske få sneskud brage ind i væggen på snedriften – BizNis slap tøjlerne, hoppede og kastede sig frem. I det samme bragede kanens chassis ind i den høje væg af sne og is. Det lød som om, at alt blev knust. Kanen sligrede videre, mere nåede BizNis ikke at opfange, før han landede i driften og sank dybt ned i den. SneFlokkene fór op omkring ham. Sikken ankomst fnyste de og vrimgledede vildt rundt omkring BizNis, inden de atter lagde sig. Så blev der stille. Helt stille ...

Stille var ikke en betegnelse, man kunne sige om stemningen inde fra ServeringsBakken! Herude i den hylende storm kunne de fire skytsengle og HarpenGut høre, at der var nisseliv og glade dage ... De fem med englevinger var næsten sikre på, at det nok ikke var gået op for selskabet derinde, at julen var ved at blive stemplet ud – som en anden chanceløs drømmer i endnu en talentkonkurrence – før december næsten var kommet igang!

– Kom, lad os flyve over mod skorstenen, SukkerAlf pegede over mod en skorsten, hvor røgen stod højt. De tænkte straks på juletoget, når det efter lang fart lige gav et sidste fløjt for fuld damp, så alle i ØnskeDalen vidste, at det atter var hjemme med nisser, nyt og ikke mindst lækkerier fra selv de fjerneste egne af Unisseverset.

Basuno og GabRiel begyndte at hoste! Det lød som en hæs gårdhund, der ustoppeligt forsøgte at få opmærksomhed.

– Milde mandel for en røg, der må da være et eller andet særligt i gang nede i køkkenet, fik Basuno fremstammet!

– Ja, det kan godt være! sagde GabRiel, mens han var ved at hoste sine små lunger ud! Men det kan umuligt være noget særligt godt – host-host – eller heldigt!

De alle fem lettede på stedet og satte sig godt til rette op ad den varme skorsten væk fra vindretningen. Vindretning og vindretning ... snestormen var på sit højeste, så alt hvirvlede nærmest rundt, men her var i hvert fald mindre røg.

– Hvad tror I, det er, de laver i køkkenet? sagde Basuno, da han atter havde fået luft og nu også kunne fundere over, at tæt på sine små lunger var der jo også en ikke helt lille mavesæk, der meget snart trængte til lidt opmærksomhed – gerne krydret med lidt forkælelse!

– Det ved jeg ikke, sagde SukkerAlf, men det er i hvert fald en ordentlig portion SNE-O-2, der bliver lukket ud! Men lad os prøve næste skorsten og se, om vi ikke kan finde noget at spise dernede. Og så skal vi i øvrigt snart have noget søvn, for vi letter tidligst muligt igen i morgen ...

Den sidste bemærkning bekom den evigt trætte GabRiel sååå godt! Der var ikke noget tidspunkt, og det med tidligst muligt kunne snildt være langt op ad formiddagen, hvis det stod til ham! Perfekt, tænkte GabRiel, inden han skyndte sig at følge de andre over tagryggen og derpå ned i en anden skorsten, der ikke dampede løs som en anden omgang forbrændt bagværk!

En, to, tre, fire og fem sultne engle dalede stille ned i skorstenen ...

Ude i decemberratten var der intet liv at se. Kulden var grum, og infernoet af skarpe iskrystaller væltede rundt i luften. Sneen og isen gjorde alting ufremkommeligt.

**Vi kommer nok heller ikke meget videre i nat
Santa Ficho**

Snitte 9 – mandag 9. december

For mange år siden blev der i ØnskeDalen altid sagt, at mandag var and-dag ...

Sådan var det slet ikke mere! Underligt som ting og traditioner ændrede sig hele tiden, tænkte AltNis, der i sin kane var godt på vej op til NisseBorgen. Her ville han meddele His Royal HighNis, at trods det manglende lys og alt dette gråt-i-gråt, så var der helt sikkert liv og varme et sted deroppe. Derfor måtte alle forberedelserne til den store julefest ikke vige. Alle måtte gøre deres for nisselivet skulle jo gå videre ... den gamle, vise nisse måtte nok også hellere fortælle, at BizNis var sendt mod IsKrystallernes Land og videre ud til Isdronningen NisFertiti i IsGrotterne. AltNis var som bekendt helt sikker på, at hun var den grumme gerningsmand bag alt dette ...

– Rør blot ikke ved min gamle jul! nynnede AltNis, mens han tænkte tilbage på sin gode, gamle jul, hvor kaner med blid og rytmisk bjældeklang altid kørte i frostklar puddersne under den skønneste stjernevimmel oppe på Den HimmelBlå. Det skulle hvert et lille nissebarn i ØnskeDalen da også have muligheden for at opleve og få ind under huden – og deres tykke vintertøj! Måtte alle små nissebørn få del i de samme oplevelser, som AltNis havde nydt siden den første sne! Han snøftede dybt og trak snøftet – der hang og dinglede i en tynd og gennemsigtig tråd under hans næse – tilbage!

Meget kunne man byde ham og nisserne! Så som marcipan uden mandler, vaniljekranse uden vanilje og finskbrød uden finner – men Den HimmelBlå og lyset fra Den Klareste af Alle Stjerner ville ALDRIG blive udvandet til fordel for NisFertitis kedelige lune – her trak AltNis altså stregen i sneen og stemte mod i sine gamle træsko! Han måtte med alle midler kæmpe for en oprigtig og ægte julestemning til alle i hele ØnskeDalen!

Hurtigt gled kane med AltNis gennem byen, der også lå indhyllet i gråt. Det var vel sagtens kun små julemus og deres noget federe fætre, julerotterne, der kunne se ynden i det grå! Rør blot ikke ved min gamle jul, nynnede AltNis videre.

Nu varede det ikke længe, før han var ved NisseBorgen!

– Uh, kan I duften, sagde en mildt sagt henrykt Basuno, da de fire skytsengle og HarpenGut dumpede ned for enden af skorstenen ude på ServeringsBakken. Her tumlede de ud på gulvet foran kakkellovnen. Denne stod i lokalet, hvor nisser og mange af de finurlige nogen var i en såkaldt festlig lage. Fra engleperspektivet var det svært at vurdere om, det var stemningen eller promillen, der var højest.

– Jeg tror altså, at det er ... jeg synes, det dufter af ... mums, det er ...

Basunos mundvand løb, og han løb med. De andre fire spurtede efter Basuno. Der ventede helt sikkert guf for små engle med vinger! Duften af luftfrikadeller og skysovs var ikke til at tage fejl af!

Ingen i det store, feststemte lokale bemærkede, at der gik – eller rettere spurtede – en håndfuld engle gennem lokalet! Lige nu var alles opmærksomhed rettet mod den underholdning, der skulle til at finde sted. Både DeciBællerne og StamGæssene hujede oppe var baren, hvor de havde fint udsyn – og ikke for langt til friske forsyninger! Alt handlede blot om den rigtige prioritering. Det var de forbavsende enige om og skålede!

Der er kun et lille r fra skål til skrål, og skrål skulle selskabet få.

For frem i lyset trådte The MistelTeens, og med sig – reelt nok i mangel af bedre – var det jule-musi-på-de-kanter, Fråde & VindHarperne, der skulle være orkester for nissepigegruppen. Der blev klappet forventningsfuldt og DeciBællerne hujede og larmede det bedste, de kunne!

Selv om HarpenGut allerede var i køkkenet og forsynede sig sammen med de andre, kunne gutten med den store harpe fra LovelyNis' lille røde skrin ikke overheøre en anden harpespiller, da musikken blev slået an. Det måtte han ind og se – Gloria HarpenKlang lod også aftensmaden stå og skyndte sig at følge med HarpenGut! Mon ikke han ville danse, tænkte Gloria. Hun elskede at få sig en svingom ... engel vals var hendes favorit!

– Lad dem endelig, lød det var Basuno, der ved sit blotte blik benyttede lejligheden til at suge næring ud af Glorias portion.

– Madro! tyssede GabRiel! Madro! Må vi så få noget ro, vi skal snart sove!

**Luftfrikadeller og skysovs! Vi er nok mere til et par gode snitter og er klar med en ny igen i morgen ...
Santa Ficho**

Snitte 10 – tirsdag 10. december

Musik det var noget, den feststemte forsamling af nisser og finurlige nogen ude på SeveringsBakken kunne bruge.

The MistelTeens forstod virkelig at fyre den af – også selv om orkestret Fråde & VindHarperne vel knapt kunne følge hverken takt eller tone! Ingen synes dog at hænge sig i dette. Der blev danset og sunget med. Hele tre gange måtte The MistelTeens give deres nye hit – en sukkerklistret rædsel af en tempofyldt julesang, sådan ville den vise, gamle AltNis nok have udtrykt det. Meget langt fra hans gode, gamle julesange ...

Gloria HarpenKlang, der var fulgt med HarpenGut ind til festen ude fra ServeringsBakkens køkken, hvor de andre engle forsat var igang med at indtage luftfrikadeller og skysovs, håbede hele tid på, at HarpenGut ville byde hende op. Men juledans var ikke det, der var først for den lille fyr med den store harpe fra LovelyNis' lille røde skrin. Nej, som ambitiøs strengespiller faldt VindHarpernes lidet flatterende talent for dette smukke instrument simpelthen HarpenGut for brystet. Han tog fat om Glorias hånd – hun var ved at dåne, skulle hun endelig ud og danse – men det blev heller ikke i denne omgang. I stedet trak HarpenGut Glorias lille harpe, der hængte over hendes skulder, af, og så lettede HarpenGut og fløj op på scenen! Her landede han på det største af VindHarpernes instrumenter, lyttede og begyndte så at spille med ...

Det varede ikke længe, før han kunne melodien, og så begyndte HarpenGut ellers af spille med – HarpenGut lagde straks i teten ...

Først undredes VindHarperne, det gjorde pigerne i The MistelTeens strofer senere – de fik øjenkontakt med VindHarperne, og gav dem en anerkendende tommel op. VindHarperne fattede intet. Snart stod hele dansegulvet stille, mens himmelsk og fortryllende harpeklang drømmende svævede ud i hele lokalet! Ja, selv The MistelTeens stoppede midt i deres sang! Der var så stille, at kendere ville have troet, at de støjende DeciBællerne og StamGæssene – ServeringsBakkens ømme knyster – ikke sad i baren!

HarpenGut selv noterede sig ingen af delene, men blev ved med at bygge på sit nu nærmest symfoniske værk. Gloria måtte gøre noget, før hendes gode ven gik helt i selvsving. Hun listede sig om bag scenen og hev i rebet, der udløste tæppefald! Så lettede Gloria og fløj mod HarpenGut ... Ude på den anden side af scenetæppet blev en stor undren afløst af klapsalver og hujen! Der blev kaldt på ekstranummer, og det var hverken The MistelTeens eller Fråde og hans storspillende vindharper helt med på – snart gungrede hele ServeringsBakken igen af højt julehumør og dans!

– Hvad laver du, sagde Gloria en kende for hidsigt til HarpenGut – og nok også en pæn del skuffet over, at det altså ikke blev til en dans i denne omgang ...

– Spillede det bedste jeg har lært, forsvarede HarpenGut sig med plirrende øjne! Hans store krøller, der nærmest havde sit eget liv, stod ud til alle sider som spændte fjedre. Gloria nød hver en bevægelse, men HarpenGut havde fået nok opmærksomhed, og Gloria var som sagt skuffet ...

Ude i SeveringsBakkens køkken var de andre skytsengle forlængst færdige med at spise, og den evigt trætte Gabriel havde overgivet sig til en sikkert alt for kort nattesøvn, og snart fandt alle de andre også hvile. Kun SukkerAlf lå og funderede lidt over, hvordan det hele skulle gå – om få timer ville deres mission ud mod EvigHeden atter være genoptaget. SukkerAlf nåede lige at sende kastanjehesten en tanke, sammen måtte de få gjort kål på NisFertiti, så lyset kunne vende tilbage til alle nisserne i ØnskeDalen. Så rakte han sin sukkerstok ud efter en stofserviet og trak den godt over sig. Der var lukket og slukket for i dag ...

Det var festen også for aftenens gæster på ServeringsBakken. Snart var det atter kun den hylende vinterstorm, der kunne høres i snehvide miles omkreds – nå, ja og så lige DeciBællerne og StamGæssene, der gjorde deres yderste for at gjalde med ...

Ude ved IsGrotterne i Krystallernes Land blinkede Isdronningen NisFertitis citringule øjne! Det var nok for nu! Stormen lagde sig lige så hurtigt, hun havde skabt den, og de skarpe iskrystaller, hun havde sendt med samme vej, fæstnede sig nu til hendes iskolde korpus. Hun forsvandt ind i grotten. Der blev helt stille. Kun bruset fra IsHavets frådende bølger, der slog mod klipperne mange hundrede meter længere nede, kunne anes ...

Isdronningens næste træk skulle nisserne fra ØnskeDalen snart få at smage ...

Her trænger vi også til at hvile både ører og hals
Santa Ficho

Snitte 11 – onsdag 11. december

December har det med at løbe hurtigere end julestearinen drøner ned ad kalenderlyset! Det var allerede 11. december, og der var i den frostgrad også fart over feltet, uanset om det var BizNis i snedreven og hans vildfarne kane, Den lille Kastaniehest, der havde ligget i ly for de skarpe iskrystaller i snestormen, skytsenglene og HarpenGut på vej videre fra Serveringsbakken ud mod kastanjehesten et sted ude ved EvigHeden eller for den gode sags skyld AltNis, der nu var så godt som fremme ved NisseBorgen for at fortælle His Royal HighNis, hvordan julefesten knapt hængte fast på en opgivende grangren i en krøllet hank med alvorlig skavank ...

Hver især var de på deres egen vigtige mission for at få lagt Isdronningen NisFertiti på is – eller vel nok nærmere gjort så varm, at de kunne tømme op og smelte hendes nådesløse kolde hjerte inde bag hendes korpus. Isnende korpus!

Fra sit beskyttende ly kom Den lille Kastaniehest atter på sin stikker. Uvejret var stoppet ligeså pludseligt, som det var kommet. Den fik rystet chokket af sig. Det havde været voldsomt, men heldigvis var kastanjehesten sluppet for de skærende iskrystaller. Så fik den taget bestik af området, og nu måtte forsvareren af den gode, gamle jul videre. Inden den slog sine røde svovlstikker i sneen, kiggede den op på Den HimmelBlå – intet var forandret. Alt var farveløst og mørkt. Den Klareste af Alle Stjerner var forsvundet. Kort sagt lysets fest var ikke lige på musetrapperne i ØnskeDalen hos nisserne og de finurlige nogen ...

Den lille Kastaniehest skulle lige til at sætte i gang og fortsætte sit ridt mod IsKrystallernes Land, da dens følestikker sagde noget andet og pegede i modsatte retning! Den vendte på snekundet og med en ynde, som havde den været en ægte skøjteprinsesse, så strøg den tilbage ad samme rute, den næsten lige var kommet fra.

For ikke mange mil derfra stavrede BizNis rundt i meterhøje snedriver og søgte efter sin kane. Det var svært, for det var i bogstaveligste forstand heller ingen stjernestund, han var havnet i. Mørket var en ting, men snestormen havde visket snesporet væk. Så med mindre rensdyrene

gav lyd fra sig, blev det godt nok op ad kælkebakken det her! BizNis begyndte at kalde ... Rudolf, jeg kan ikke finde vej ... kaldet kunne høres igen og igen!

Og det var måske næsten held i uheld!

For oppe i de højere luftlag for SukkerAlf, Basuno, GabRiel, Gloria HarpenKlang og så HarpenGut i englefart over himmelen. Alle fem var stået op, før StamGæssene ville have været tilbage og indtaget deres faste pladser på ServeringsBakken! Og det var tidligt!

Ja, det vil sige alle fem og alle fem – den evigt trætte GabRiel havde næsten ikke været til at få liv i. GabRiel bad engleblidt om en lille bitte time mere på øjet, han havde faktisk ikke lukket et øje hele natten grundet julefesten inde ved siden af, blev han ved med at sige, mens SukkerAlf slog sin lille sukkerstok i kraven på GabRiel og trak ham over bordet – søvn eller ej, de måtte afsted. Skytsengle stod til rådighed 24-24 fra første dag i julemåneden og lige indtil julefesten 24. december. Den regel måtte selv den mest søvnige skytsengel også leve op til ... Derfor var de så tæt på BizNis, som de nu ikke kunne undgå at høre kalde ...

– Kan I se BizNis, råbte SukkerAlf, mens engleskaren spejdede rundt, og en håndfuld glories fik skruet helt op for blusset. Ingen sagde noget, deres blikke flakkede rundt.

– Rudolf, kom og lys for mig! Det var BizNis, der endnu en gang kaldte. Nu meget tættere på ...

– Der! råbte Basuno og blæste en lille sejrxfanfare i sin trompet samtidig med, at han rettede sin glorie ned mod snedreven, hvor BizNis stod og kaldte. De andre engle fangede hurtigt BizNis og lyste samme vej! De kunne se, at han kiggede op, så begyndte han at vinke! Englene dalede ned ...

– Her!

Snart var et helt kogfuld af de største juleelskere, forsvarere og beskyttere af den gode gamle jul samlet! Det var som et glædeligt gensyn med dem, man har savnet allermest, men ikke lige har nået at få besøgt! Dog var deres tid ikke lige til hygge med løs bagkant. Tiden var om mulig mere knap, end Den HimmelBlå var fattig på stjernesvær!

– Der står ...! Gloria havde set rødt og pegede. Ikke så langt derfra lyste Rudolf op, mens den med hovedet på skrå undrede sig lidt over, hvad det var, der lige var sket ... og den kunne ikke finde BizNis.

**Og vi kan heller ikke finde på mere i dag ...
Santa Ficho**

Snitte 12 – torsdag 12. december

– Milde mandel! His Royal HighNis var rystet! Kongen kendte kun alt for godt til Isdronningen NisFertiti, og hvad hun tidligere havde forvoldt af grumt mod nisserne i ØnskeDalen. Var der en, der kunne være i færd med at mørklægge Den HimmelBlå og derved gøre ØnskeDalen og resten af Unisseverset gråt, så var det en ugerning fra NisFertitis mægtige hånd ...

– BizNis er allerede på missionen og må være tæt på at være fremme ved Krystallernes Land, fortsatte AltNis, der ville mikse det dårlige julebudskab med lidt beroligende! His Royal HighNis nikkede stille.

– Derfor må vi lade som ingenting og fortsætte med juleforberedelserne uanset, hvor lille nissehåbet er ... AltNis sagde ikke mere og lukkede sin store læderindbundne bog. Men kongen vidste kun alt for godt, at skete der ikke et mirakel eller to, ville alt med juleglæde, rød-grøn nissefilt, nissebørn med julelys i øjnene, gode gaver og den dejligste julefest med dans om Den Ædleste af Alle Graner i Den Store VERSAL være en saga blot! Om blot tolv dage!

His Royal HighNis klappede AltNis på skuldrene og satte sig tilbage på sin tronstol og lagde sit ansigt i nogle eftertænksomme folder, der kunne have gjort selv det fineste fingerfoldede kræmmerhus i det pureste glanspapir misundeligt ...

– Ja, vi må fortsætte – og så må vi sende så mange af De Blå Isbjørne som muligt ud til Krystallernes Land. De Blå Isbjørne var kongens egne vagter. Men pokker stå i, at de var her, mens kampen om julespillet var på vej til at blive vundet ude i IsGrotterne hos NisFertiti! Dette er ikke en mission alene for BizNis. Og lad så den store JuleKlokke ringe, så alle i ØnskeDalen ved, at jul skal det blive uanset hvad! Kongen knipsede med fingrene, så hans store guldringe smældede mod hinanden. En tjener strøg af sted med samme glæde og ildhu, som hvert et lille nissebarn løber sine nisseforældre imøde!

En hær af De Blå Isbjørne kørte i kaner over NisseBorgens vindebro til tonerne oppe fra det høje tårn, hvor JuleKlokken allerede slog sine beroligende, tunge slag til skøn julesang af De 4 HolyNisser. Deres sang blev ved så længe, de kunne se isbjørnene – disse havde travlt, og

tog derfor via SmutRuth hen over Tage, stok og Steen, Mark og Inge, inden de var på vej ud af ØnskeDalen!

Rundt om i nissernes små lave hytter med tage af tykke lag puddersne, kiggede nisserne og alle de finurlige nogen på hinanden. Var det ikke ... jo, det var tonerne fra JuleKlokken. Den velkendte bimlen mindede dem alle om, at det jo var den tolvte december – dagen for Midtvejsfesten – og derfor snart jul igen.

En dyb indånding igennem næsen ville i timerne efter JuleKlokkens bimlen have resulteret i den samme oplevelse, hvor som helst man havde befundet sig i ØnskeDalen. De lifligste og skønneste dufte af julemad – som kun vor moder kunne lave den – forlod hytternes skorstene og fordelte sig langsomt med vinden! Hungrede man ikke efter jul inden, var lyden af de utallige, rumlende nisse-maver, man kunne høre allesteds, beviset på, at nisserne og alle de finurlige var mere end klar til en kæmpe portion med deres gode, gamle jul!

Og, kæreste læser, er det ikke allerede som om, at vi også kan dufte julemad og høre dejlig juletralleri fra hytterne ...

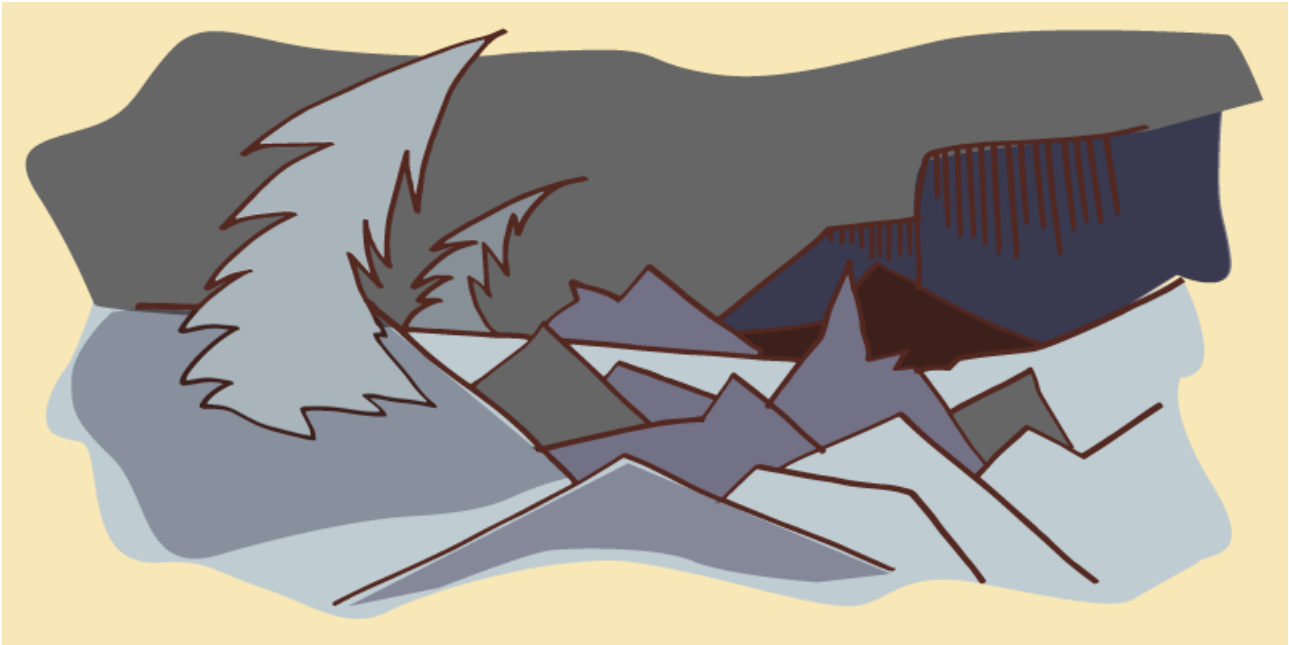
Der var også højt humør og fælles julesang ude på Hederne, hvor BizNis var tilbage i kanen. Ved sin side løb Den lille Kastaniehest på sin røde svovlstikker i fuld fart – anderledes mageligt havde englene gjort det i et tæppe i kanen, kun SukkerAlf svævede lidt over dem alle og holdt det lange udsyn.

Vinden havde lagt sig, så de alle havde luft og lyst til at synge nogle af ØnskeDalens bedste julesange ... over stok og sten går det rask af sted, Kastaniehestens ben kan ikke følge med ... Der blev grinet, og Den lille Kastaniehest satte farten op og drillede tilbage!

Også i det ægte nisseliv gjalt det om at hygge, når man kunne, for snart ville det blive betydeligt alvorligere juledrillerier, de alle ville møde, når de kørte ind i IsKrystallernes Land ...

Her står den snart på næringsstof med et drys eftertanke

Santa Ficho

Snitte 13 – fredag 13. december

Fredag den trettende. Uheldsdagen over dem alle!

Uanset om man tror på nisser eller ej, ved enhver med blot den mindste historiske viden og hukommelse oppe under den røde nissehue, at denne dag bare ikke har meget godt med sig. Snart skulle denne den trettende vise sig ikke at blive meget anderledes ...

For netop i dag og lige nu krydsede BizNis med fuld fart i sin kane sammen med de fire skytsengle og HarpenGut grænsen ind til IsKrystallernes Land, nu var de grumme tæt på Isdronningen NisFertiti. Ved deres side løb kastanjehesten og spejdede. Dens røde svovlstikker løb mere forsigtigt, end de havde gjort på hele turen hertil, for sneen i IsKrystallernes Land var – ikke så overraskende – meget mere is end den bløde puddersne, der pakkede ØnskeDalens bakker lige så fint ind som den fineste julegave, der er tiltænkt den, man holder allermost af ...

Kunne man ikke fornemme det isede underlag på kastanjehestens løb, så kunne man ikke undgå at høre det på kanens plagede meder, der skar sig gennem isen. Det hele lød nærmest som en skærslibers hjul mod et rustent knivskær. Fra mederne sprang gnister til alle sider ...

Det var det offer, de måtte bære til bålet, tænkte BizNis, mens han fik lidt ondt af både medemester FlexNis og overlakerer FerNis. Godt de ikke så med lige nu, hvor deres fine håndarbejde måtte lide! Kun Gloria HarpenKlang, der sad i kane, kiggede ned på de små gnister. De mindede hende om stjerneskud i fuld fart over en frostklar nat på Den HimmelBlå – så hun skyndte sig at ønskedrømme sig lidt om HarpenGut!

For hver en snemil, de bevægede sig ind i landet, blev sporet hele tiden mere og mere ufremkommeligt,

og kanebumlede sig efterhånden afsted. Det kunne godt være, at den kom hjemme fra kane- og kælkefabrikken KørerSomSmurt I/S, men det var så også det ... Og pludselig faldt kane flere grader end på en iskold decembemat. Et kæmpe brag lød, meden i den ene side faldt af, og kane kurede skævt, indtil den satte sig fast i en isskruning.

BizNis rullede rundt og faldt så ud af kane.

Der lå han nu midt i IsKrystallernes Land – lettere omtåget – og kunne blot konstatere, at nu var den kanetur så pludselig ikke længere ...

Et uheld kommer sjældent alene – og det var så sandt ...

BizNis kiggede sig rundt omkring, der var kun iskrystaller så langt han kunne se. Og så var der ikke en lyd! Ingen kvindrende isfugle eller blot en smygende vind, der bruste i ørene. Det var godt nok underligt. Det var som om, der var stilhed før snestorm!

Godt nok var NisFertiti sikkert ude i IsGrotterne, men BizNis følte, at hun kunne stå lige bag ham i det grå og gølge krystallandskab og hvert øjeblik lægge sin kolde hånd på hans skulder og sende ham sit uhyggelige blik med sine citringule øjne ... uh! BizNis gøs ved tanken. Det her var ikke spor af sjov ...

Det blev de næste timer heller ikke! Pludselig trak det op, de få graner, der trods disse ugunstige egne, trods alt var at se begyndte at bukke og svaje i nogle voldsomme kastevinde, så blev stilheden brudt. Vinden pøv som en stukken julegris over gårdpladsen, og så begyndte iskrystallerne at skrue sig op ...

BizNis mærkede isen under sig krakelere – revnerne blev til begyndende kløfter. Han sprang for nisselivet hen under sin ramponerede kane. I det samme væltede det ned med de samme skarpe iskrystaller, han og alle de andre var blevet mødt med tidligere på deres færd ...

BizNis gøs igen – NisFertiti vidste, de var her. Blot kunne han ikke se hende. Den lille Kastaniehest var på stikkerne, dukkede hovedet lidt og kiggede så agtpågivende rundt, som ville den lokalisere isdronningen – hun var her!

Et brag lød! Isen under BizNis forsvandt, og det samme gjorde han ...

**Vi siver også, men tager endnu en kanetur igen i morgen
Santa Ficho**

Snitte 14 – Lørdag 14. december

På vej tilbage mod SnabelADotComBlotInd 24 kørte AltNis lidt rundt i byen for at mærke den en smule opløftede julestemning – duften fra de mange skorstene føltes fortsat så behageligt i næsen. Hvor han dog glædede sig til at komme hjem til LovelyNis, lidt godt at spise og til nisseungerne. Han vidste, at de var ved at gå ud af deres gode skind – som var de begge et par propfyldte julegæs stoppet med æbler og svesker – efter jul og julegaver. Den gamle, vise nisse hyggede sig i sit skæg. Der skulle så lidt til, så var AltNis allerede på vej til sit gode, gamle julehumør – for en lille stund var denne grå december og nissemissionen til IsKrystallernes Land glemt ...

Der var gang i byen!

– God tur, råbte AltNis, da han gled forbi MotioNisserne, FitNis og WellNis. De kiggede begge, men havde tydeligvis ikke luft til at sige meget. Begge stod de og lavede nogle ualmindeligt høje knæløft og slog ud med deres tynde arme. Det så godt nok fjollet ud! AltNis kunne slet ikke følge dem i alt det der nymodens med kalorier og KiloJul! Og han forstod slet ikke de der underfundige benvarmere og pandebåd. Nej, måtte AltNis få LovelyNis' lækre julemad og så lade ham have sit rare rød-grønne nissefilt på ... *rør blot ikke ved min gamle jul ...* nynnede AltNis og kørte videre.

Kanen svingede rundt om hjørnet, og AltNis måtte gøre et lille stop, for der stod en lang kø foran ChokoLaden. ChokoMadsens vinduer var spækket med lækkerier, alle rullet eller dypet i ægte chokolade måske tilført lidt sød nougat eller vellagrede rosiner søbet i rom. Jo, ChokoMadsen kunne sit kram. At se ham i arbejdstøjet tiltrak altid en masse nisser – og lige så mange aftryk fra små, fedtede nissebørnfingre på vinduerne – der skulle se, hvad denne sande mester og chokolade champion kunne finde på ... *Midt på gaden sælges træer og frugt, se butikken, hvor den stråler smukt! Varer kan man få i tusindvis, tænk Dem bare, under indkøbspris. Pris, pris, pris, pris, pris, pris ...* AltNis kørte videre og var tættere på at være rigtigt i julehumør!

Torvet Place de la Ice, hvor byens store skøjtebane lå, skulle AltNis også lige se. Skøjtebanen blev flittigt benyttet af kåde nissebørn. Det var et syn for nisser! AltNis stoppede kanen og

hoppede opstemt ud – noget mere elegant end de dusinvis af dristige onkler – med alt for svage ankler – der ville vise, hvordan man rigtig skulle stå på skøjter. AltNis grinede for sig selv og gik nærmere ...

Sikke med nisser, og her var duft af søde, brændte mandler, og minsandten om det ikke var Gløggens Gudinde. Hun stod gavmildt og skænkede varme drikke til behandskede nisser. Skønt! Der var altså bare intet som julens dejlige traditioner! Og hvad var det der lige for noget ...

Midt ude på skøjtebanen var der stillet en scene op!

Den gamle, vise nisse vovede sine skæve træsko ud på isen, og med museskridt gik han over mod mængden, der allerede stod og ventede. I det samme trådte et fint lille fnug ind på scenen. Det var jo Den lille Snemone! Åh, Den lille SneMone. AltNis havde altid syntes, hun sang så bedårende. Ingen som hende kunne synge så malerisk og vidunderligt. AltNis kunne se hele ØnskeDalen fra sin smukkeste side, når hun sang! Nisserne foran scenen hujede på Den lille SneMone, og hun sagde, at hun sådan havde glædet sig til at kaste lidt kolorit på denne december! Hun sagde ikke noget, men hun kiggede op på den grå himmel blottet for funkende stjernesvær ... og alle vidste, hvad hun mente! Og så sang hun 'Vinterens Farver', som kun Den lille SneMone kunne det ...

... har du siddet en decemberrat og set Unisseversets stjerner blinke ned med kram og oplevet ØnskeDalens bakkekam? ... kan du male alle vinterens farver frem? ... kan du male alle vinterens farver frem? ...

At dømme på nissernes hujen og kasten med deres huer – der næsten var helt oppe og røre de stjerner, der ikke var der – ja, så længtes alle nisserne lige så meget efter det samme som AltNis – deres gode, gamle jul!

AltNis måtte se at komme hjem. Han havde så meget at fortælle nissefamilien ... *kan du male alle vinterens farver frem? ...*

**I morgen maler vi endnu en snitte frem
Santa Ficho**

Snitte 15 – søndag 15. december

– Hæng i! råbte SukkerAlf, der dirigerede sin lille engleskare, der alle som en baskede med vingerne! Lige nu kæmpede de for at redde BizNis, der med sit yderste af handskerne holdt fast i et iset fremspring. Under BizNis var der intet, for isen var revnet, og den dybe kløft truede med at opsluge BizNis langt dernede under hans nissestøvler, der sprællede som en ægte nissesprællemand!

Lige så forskellige de fire skytsengle var, lige så meget kendte de deres pligt. Og det var, når nøden var størst, at de trådte i karakter! Linerne fra deres ophæng i JuleUroen blev snørret sammen, og HarpenGut ofrede alle sine strenge i sin store harpe. Den nye line blev kastet rundt om BizNis, der så noget nisfornøjet ud – kunne den mon holde til ham. SukkerAlf fik bundet en knude, og så løb Basuno over isen og kaldte kastanjehesten til sig. Endnu en løkke blev bundet om dens ene røde svovlstik, og så begyndte forsvareren af den gode gamle jul at trække i land – altså BizNis i land!

Snestormen med de skarpe iskrystaller gjorde deres til, at BizNis ikke selv kunne hjælpe, når han forsøgte at kigge op over kanten, var det som om, at iskrystallerne som små frygtindgydende nissiler målrettet søgte hans ansigt! BizNis blev bleg af frygt!

Den lille Kastaniehest trak og kæmpede! Det isede underlag gjorde det svært for den at stå fast. for hvert et ryk baglæns gled den frem igen, og tyngden fra BizNis gjorde, at linen hele tiden blev tyndere og tyndere ...

– Kom, skynd jer, vinkede SukkerAlf til Gloria og GabRiel, der uden at tænke på følgerne sprang ud over kanten og ned til SukkerAlf. Her forsøgte de med al kraft i deres gode englehjertes at skubbe på BizNis. Men selv for de mest ihærdige engle, kan opgaven bare blive for tung! SukkerAlf råbte igen, og nu stødte også Basuno og HarpenGut til!

BizNis flyttede sig mindre end selv det stædigste æsel!

Uvejret fortsatte! Det blev kraftigere og kraftigere – storm, iskrysttaler og kulde! I det samme pressede is sig sammen og dannede flere isskruninger, der tårnede sig op, knækkede og væltede ... Braget var øredøvende, og Den lille Kastaniehest sprang for livet! Linen knækkede, og BizNis kunne mærke suget i maven, da han faldt en-to-tre meter. Han nåede at sende en venlig juletanke til nissefamilien og kollegerne på KørerSomSmurt I/S, men han var sikker på, at det så nok var det nisseliv ...

Midt i de dystre tanker stoppede faldet! Linen havde sat sig fast under de væltede isflager!

Som en ægte superSTAR var Den lille Kastaniehest på stikkerne! Med det samme for den mod linen og svang sin afbrændte stik – lynhurtigt havde linen viklet sig om stikken, og kastanjehesten trak nu virkelig igennem! De næste snekunder er som taget ud af et rigtigt juleeventyr – for et kæmpe lys omkransede kastanjehesten, så fulgte et rungende brag, og så stod alt stille ... vind, nedbør, lyde frøs!

Alle englene, der fortsat skubbede på under BizNis, kiggede på hinanden. Hvad var det? De kiggede op på BizNis, der var som paralyseret – måske endda stivfrossen! Han rørte i hvert fald ikke på sig. De følgende snekunder foregik – selv for skytsenglene og HarpenGut – meget langsomt. De var som tilskuere til dem selv og det, de kunne se foregå oven over BizNis. Stod Den lille Kastaniehest ikke med et koncentreret blik og med sine røde følestikker og sendte nogle svingninger af en art mod BizNis? Kastanjehesten trådte længere frem, og så sandt som der altid skal ægte vanille i vanillekranse, så rakte den sin afbrændte – og nu også rygende – stik frem og pegede mod BizNis. I det samme steg han op – og selv om alle englene fortsat skubbede på, så kunne det bare ikke være dem, der klarede hele dette mas.

Snart lå BizNis igen sikkert oppe på isen ...

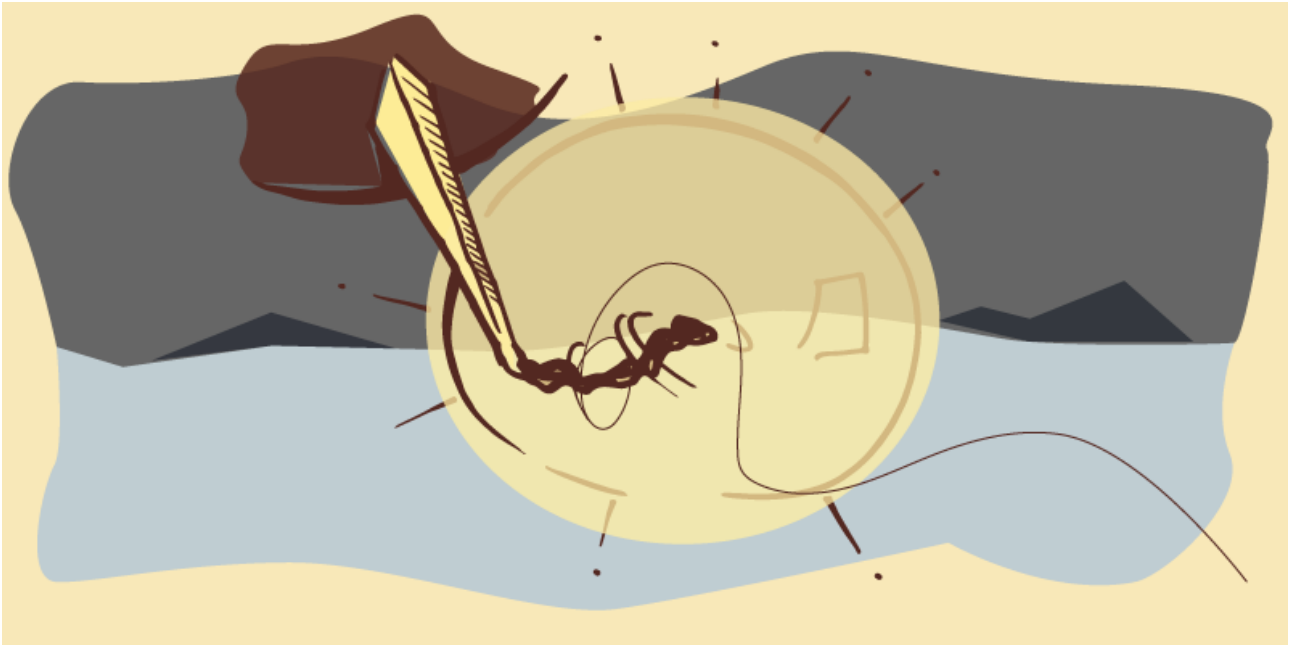
SukkerAlf fik klappet BizNis på kinderne og at dømme på hans kulør, var han langsomt ved at genfinde nissefarven, og man kunne tillige se hans ånde. Juhu! BizNis var ved at komme til hægterne! Det var de øvrige engle også, da de fik samlet deres små liner sammen. Atter foregik tingene i et almindeligt tempo ...

– Hvor var det underligt, syntes I ikke, sagde Gloria lettere omtåget! Så I det samme som mig?

Og det havde de gjort! Men de så også, at ikke så langt fra dem, lå kastanjehesten stille på isen tappet for sine magiske kræfter i dens afbrændte stik ...

En svag buldren hørtes ikke langt derfra ...

**Også tappet for energi lægger vi fyldepennen for i dag
Santa Ficho**

Snitte 16 – mandag 16. december

Det gule lys og det efterfølgende brag bekom ikke Isdronningen NisFertiti ...

Nok var hun indskrænket og uden det større vid, men den største julehader af dem alle kendte naturligvis til de midler nisserne – og i dette tilfælde selveste forsvareren af den gode, gamle jul havde at gøre med. Kort sagt NisFertiti kendte både sine fjender, og det hun betragtede som våben!

Langt inde i IsGrotterne gik hun derfor nu rastløs rundt og funderede. Havde en kastaniehest med kun tre stikker og dens magiske, afbrændte stik ikke lige været skyld i, at nissen BizNis stadig var på vej! Det var en skændsel! Hendes talent for at genere nisserne havde været mere grydeklar end moders gyldne, brunede kartofler ... Forsvareren af den gode, gamle jul havde smidt sin trumf, og havde ikke bare reddet nissen, men også sat en stopper for uvejret. Isdronningen var rasende! Med sin kæmpe næve flåede hun en istap ned og hævede armen! Skyggen inde i isgrotten overlod ikke meget til fantasien – armen blev hævet og sænket igen og igen, og istappen lignede en morderlig stor kniv, der rædselsfuldt var i gang med at stikke til ØnskeDalens nisser og alle de finurlige nogen ...

– Jeg skal vise nisserne, hvem der er Unisseversets hersker, råbte NisFertiti og kylede istappen mod væggen. Den splinterede!

De efterfølgende råb inde fra isgrotten skal vi skåne dig for, kære læser! Det var hverken søde sejrsmål eller skøn julesang, der kom over isdronningens kolde, cyanblå læber! I raseriet tiltog hendes citringule øjne styrke, og strålerne derfra skød lemfældigt omkring inde i isgrotten. Kunne det ikke være anderledes, så skulle hun nok færdiggøre sin mission, hvor end det så ville blive nødvendigt. NisFertiti gik mod udgangen, der vendte ud mod IsHavet. I det fjerne kunne bølgernes konstante brusen høres ...

En buldren var nu meget tæt på BizNis og alle englener, der stod og så bekymret på Den lille Kastaniehest!

Denne havde ikke givet meget liv af sig, siden det gule lys og braget. BizNis undrede sig. Hvordan var han kommet op af kløften? Han forstod det slet ikke – og klagede sjovt nok slet slet ikke! Selv om tankerne drønende rundt inde i hovedet som små forventningsfulde børn rundt om juletræet inden, gaverne skal åbnes, så havde BizNis lige nu fokus på Den lille Kastaniehest, for hvad var der dog sket med den?

Selv om SukkerAlf, Basuno, Gloria og GabRiel måske godt kunne lægge to og fire sammen til 24, så var de fire skytsengle dog ikke helt sikre på, at det var kastanjehesten, der havde foretaget sig et eller andet meget magisk. Og var der nogen, der ellers troede på nisser og meget andet julegodt, så var det jo skytsenglene – men her var de altså ikke mere sikre end små nissepoder på skøjter ...

Der ville blive en hel del at drøfte, når de alle forhåbentligt snart var tilbage i JuleUroen hjemme i nissefamiliens varme julestue ...

– Kom! SukkerAlf trak Basuno med i vingen og lettede. Basunos blæsevenlige kinder blafrede helt af overraskelse! Hvad nu!?! Der var da heller ikke megen julefred ret længe ad gangen denne december!

SukkerAlf havde allerede set, at ikke langt fra dem kom en masse kaner mod dem. Derfor denne buldren! Hvem kunne det være? De to små skytsengle lettede og steg så højt til vejrs for at spejde, inden nogen kom for tæt på ...

Oppe på Den HimmelBlå tæt på Den Syvende Himmel – hvor alt fortsat kun var gråt i gråt og uden sit smukke lysskær – gjorde både VildenSky og LysSky sig klar til deres næste angreb på nisserne! Isdronningen NisFertiti havde netop sendt sit bud og bedt dem fortsætte!

– Så er det nu! Lød det oppustet og beblæst fra dem begge til RøgSky, der stivede sig af med et nip af WhiSky! Nu var det deres tur til at udføre flere af isdronningens ugeringer ... Som et varsel fløj et stjernes kud over Den HimmelBlå – ingen lagde mærke til det – men forsvareren af den gode, gamle jul åbnede i det samme øjnene!

**Her rammes vi nok mest af ArbejdsSkyen resten af aftenen
Santa Ficho**

Snitte 17 – tirsdag 17. december

AltNis, der atter sad godt plantet hjemme i sin store stol i den varme julestue, lyttede til grammofonens slidte juleplade og nynnede med ... *Dejlig er den himmel blå, Lyst det er at se derpå, Må de gyldne stjerner blinke, Må de smile, må de vinke ...*

Men nu her blot en uge til julefesten oppe på NisseBorgen, var der forsat ikke så meget som lysskæret fra blot en enkel stjerne oppe på Den HimmelBlå. Blå og blå var jo så meget sagt, for himmelen var jo pakket helt ind i gråt!

AltNis ville dog forsat ikke overgive sig til Isdronningen NisFertitis kedelige meritter! Han valgte forsat at tro på, at langt derude i IsKrystallernes Land var BizNis, kastanjehesten og englene i færd med at lægge NisFertiti på mere is, end selv hun ville bryde sig om. Og så var der jo kongens vagter, De Blå Isbjørne, mon ikke de også ville nå frem og stå last og brast med nissemissionen ...

Det var lige nøjagtig, hvad De Blå Isbjørne ville, og fra isbjørnenes kaner kunne de både se og høre to små skytsengle tage vel imod dem. Højt oppe over isbjørnene lød en fanfare! Det var Basuno, der blæste velkommen! Der var hjælp hjemme fra ØnskeDalen! Hurra! SukkerAlf svingede sin lille sukkerstok i bare iver og glæde!

Mere nåede hverken Basuno eller SukkerAlf af tænkte, før en helt anden blæst havde meldt sin ankomst!

For ned fra Den HimmleBlå for nu Vildensky, LysSky og RøgSky. Sammen ville de nu gøre det endeligt af med nisserne fra ØnskeDalen. En skæbne Isdronningen NisFertiti havde planlagt ude fra IsGrotterne ...

Først kom RøgSky, der lagde et osende tæppe ud over hele området, hvor nissemissionen var samlet. Ingen kunne se noget for sig. Kun lyden af den tiltagende storm, fortalte BizNis, at noget slemt var ved at udfolde sig!

De Blå Isbjørne dannede hurtigt et værn om BizNis! Skytsenglene Gloria HarpenKlang og GabRiel var i luften lige over BizNis, hvis der skulle komme noget ovenfra! For på denne frygtelige decembemat var det ikke kun gode gaver, der ville komme deroppe fra! Den lille Kastaniehest løb frem foran isbjørnene, som ville den beskytte dem! Derfor var den den første, der fik RøgSkys ankomst at mærke! Røgen sved og brændte i dens øjne! Blændet og uden chance for at se LysSky komme stormende fra siden, blæste kastanjehesten omkuld! Det samme blev flere af De Blå Isbjørne ...

Ingen kunne se, hvad der foregik! Der blev uro i geledderne ...

Så satte VildenSky i fart og stormede ned mod dem! Den havde ordre fra NisFertiti om, at vælte alt omkuld som stadig stod! Med VildenSky fulgte igen de skærende iskrystaller, blot kunne ingen se nedbøret, før de mærkede det ramte. Brøl bredte sig fra De Blå Isbjørne. Iskrystaller i den fart var altså ikke spor af sjov!

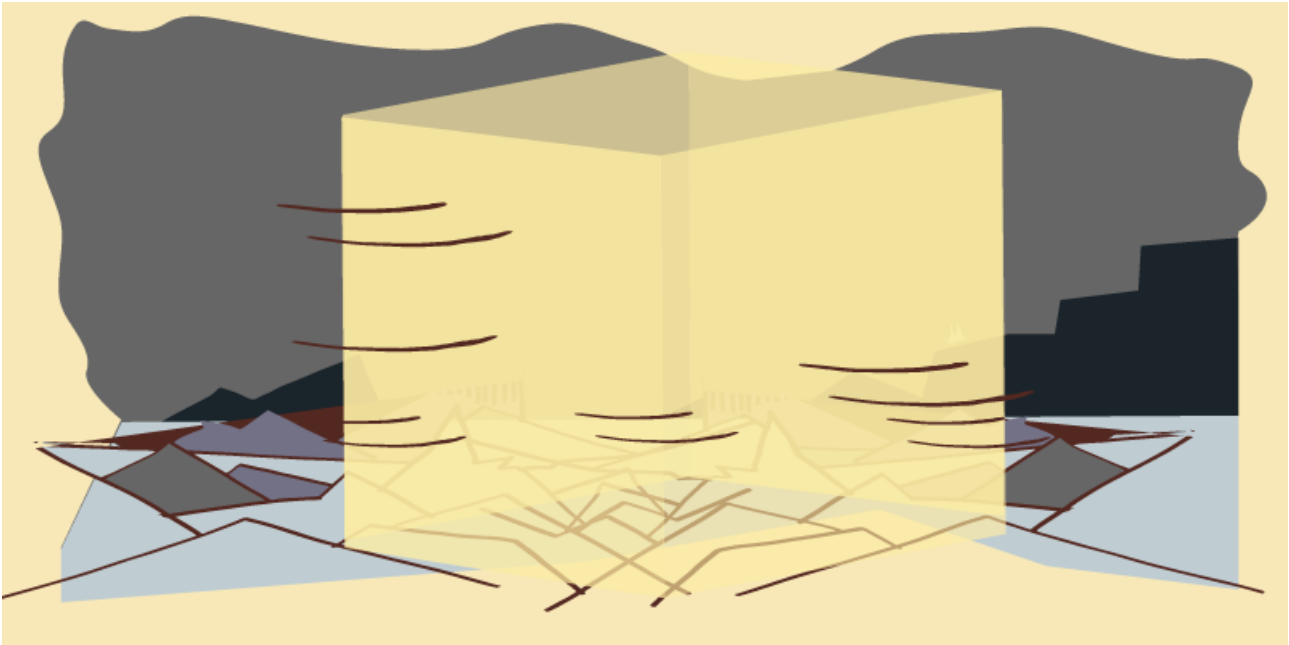
Hele området skælvede, is brækkede og nye kløfter blev dannet. Kæmpe graner blev revet op med roden. Hvilket grusomt inferno! Kendte man bare det mindste til dommedagsteorier, måtte det, der nu var i gang, være noget i den retning ...

Ude fra sin skrænt i IsGrottene langt oppe over IsHavet slog Isdronningen NisFertiti ud med armene og knyttede sine mægtige næver, så kunne nisserne lære det! Så sendte hun de ondeste øjne op mod Den HimmelBlå og tappede så endnu en gang af det lys, der næsten ikke længere var! NisFertitis citringule øjne tiltog yderligere i styrke!

I røg og damp – og hvad skyerne ellers havde med sig – kæmpede forsvareren af den gode, gamle jul sig atter på sine tre røde svovlstikker. Dens afbrændte, magiske stik blev sat i svingninger, og et svagt gult lys viste sig igen

Så kom braget!

**Her brager det også løs igen ved morgengry!
Santa Ficho**

Snitte 18 – onsdag 18. december

Liden vintersnue vælter ikke det store decemberræs!

Sådan var det både for IsDronningen NisFertiti ude i IsGrotterne og den efterhånden hårdt plaget nissemission og engleskare, der kæmpede mod alskens vilde vinde og grumme vejrguder ...

I sin kamp for nisserne stod Den lille Kastaniehest lige nu atter i front og på sine røde svovlstikker.

Den afbrændte stik var svunget, og braget fra dens magiske energi satte med øjeblikkelig virkning et midlertidigt stop for alle kastevindene. Hvis det var hårdt mod hårdt, der skulle til for at redde den gode, gamle jul, så kunne forsvareren af den samme også denne form for julelege ...

Eneste – men selv sagt også alvorligste – følge, når Den lille Kastaniehest måtte lade magien i sin stik tale, var, at stikken blev mindre og mindre, og for hver gang den var i brug, så blev kastanjehesten fuldstændigt tappet for sine værdifulde kræfter. Det havde ikke været sjældent, at dens kraftanstrengelser helt havde lagt den ned, så den havde været på sit yderste ...

Dens rekreation foregik et sted kaldet SvedenStik, et sted fra land man kun kunne komme til via de mægtige KastanjeSkovene. Og ellers var det kun fra de fjerneste egne af IsHavet, der gav mulighed for at se SvedenStik. Herude samlede Den lille Kastaniehest sine gode kræfter, der siden den første sne i Unisseverset havde beskyttet nisserne og alle de finurlige nogen i ØnskeDalen mod de utallige grumme julehadere, der gennem tiderne havde vist sig fra alle steder i Unisseverset. Ingen nisser havde nogensinde været der, men alligevel gik der alferygter fra masser af besætninger på juleskibet Santa Julia, at de ville sværge ved den sødste julegrød, at der var flere kastanjeheste på SvedenStik. Det havde de kunnet ane inde på land ...

Men et var skrøner og rygter. Noget andet var, at lige nu kæmpede den eneste ene, Den lille Kastaniehest, for nissemissionen og julefesten uanset, hvad følgerne ville blive for den selv.

Så endnu en gang svang den sin stik – satte i løb – og nu langs med VildenSky, LysSky og RøgSky, der blæste op igen.

Kastanjehesten satte farten op, den ville løbe stormene op og fastfryse dem.

Ikke så langt fra denne kamp forlod IsDronningen NisFertiti Isgrotterne. Kunne VildenSky, LysSky og RøgSky virkelig ikke gøre deres arbejde færdigt, så ville hun vise hvem i Unisseverset, der var gjort af is! Ikke mere blødsødenhed og juletingeltangel. Nu skulle det være slut! Og når nissemissionen var pulveriseret, ville NisFertiti hastigt ride videre på vindene til ØnskeDalen. Nisserne havde for uvane at sige en masse vrøvl på rim og remser! Det kunne isdronningen da også. Hun hvæsedede ...

– sjiip, sjap, slut, nu tæller jeg alle nisser ud' ... tik, tak, skynde, skynde, nu vil jeg begynde ... slår til som spøgelse og det helt uden følse ...

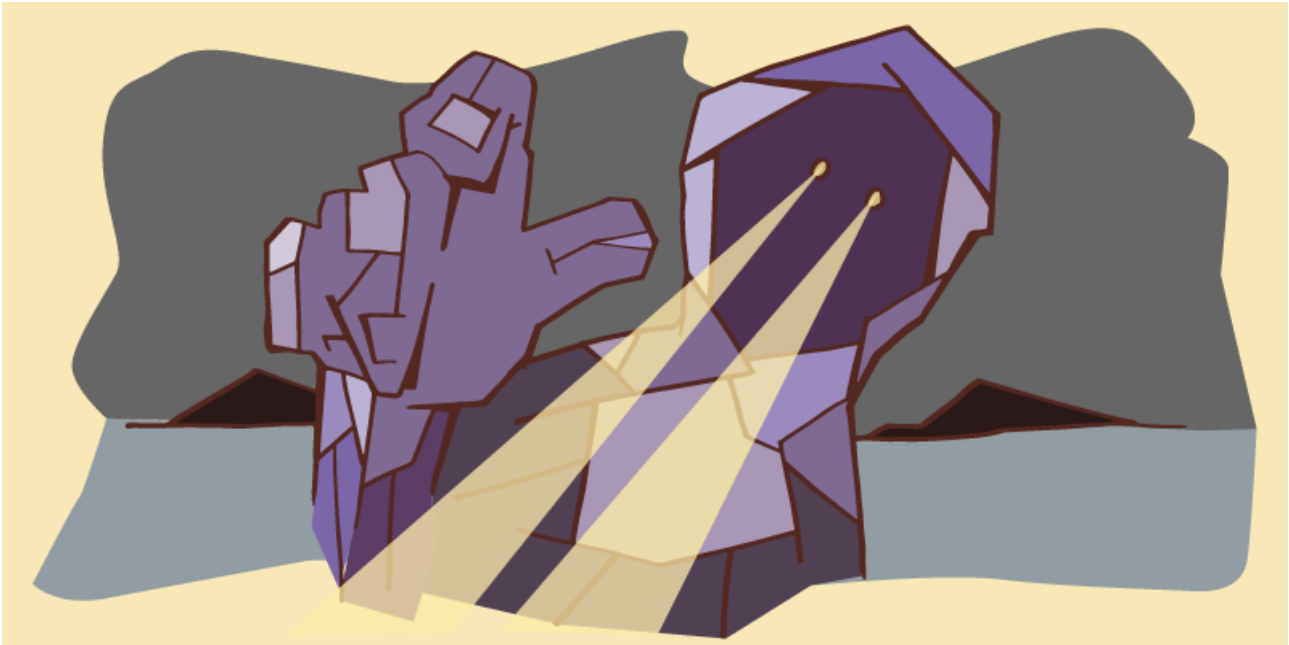
Sort snak af den værste skuffe, men NisFertiti slog sin grusomme latter op, og hun strøg af sted mod nisser og kastanjehest. Hendes citringule øjne viste vejen i mørket, og hendes bare næver var knyttet strammere end låget på vor moders syltede julerødbeder!

Den lille Kastaniehest var oppe på siden af vindene, et brag lød, og en mur af gult lys skærmede vindene af, så roterede kastanjehestens røde følestikker, og den satte farten yderligere op og spurtede. I sit hidsige løb kastede den sig ned på isen og ind foran vindene. Endnu en mur af gult lys satte en stopper for deres fart og retning. Og før VildenSky, LysSky og RøgSky vidste, hvad der foregik, rejste Den lille Kastaniehest sig og stod så omme på den modsatte side. Her lod endnu en væg af lys rejse sig. I samme snekund bragede det igen, og den sidste væg havde nu lukket vind og vejr inde. Kun langt langt oppe kunne de fortrække sig tilbage i den syvende himmel ...

BizNis, De Blå Isbjørne og sågar håndfulden af engle måbede! Nok var julen ikke reddet, men hvilket mirakel, de allerede havde set med deres egne øjne – ja, lige bortset fra GabRiel, der småblundede fra det hele – igen!

Så blev der helt stille! Kastanjehesten, hvor var den ...

Sjiip, sjap, slut, brugt er dagens sidste minut
Santa Ficho

Snitte 19 – torsdag 19. december

Lad det bare være sagt, kære læser, at hvor end vi her fra den tilspidsede ende af Det purpurrøde Kræmmerhus gerne ville kaste gyldne stjernesvær i grams og mikse lyset med dunbløde, tottede snefnug, der i den skønneste forvirring flager stille ned fra Den HimmelBlå, og samtidig som en ekstra decemberbonus krydre dette ønskværdige scenarie med lyden af glade nissebørn i alt for store huer og halstørklæder i flotte kaner med rytmisk bjældeklang kørende forbi trallende nissekor i skøn julesang i duften af brændte mandler og småkogende gløgg med romsøbede rosiner i, ja, så kan vi fortsat ikke diske op med mere julestemning – selv nu – blot en iskold håndfuld dage før julefesten.

Derfor kan du jo nok godt forstå, kære læser, at der i den frostgrad var en nisfornøjet stemning blandt BizNis, engleskaren og De Blå Isbjørne her i IsKrystallernes Land.

For havde de ikke akkurat for øjeblikke siden været vidner til et mindre mirakel? Alligevel lå Den lille Kastaniehest derovre livløs. Den havde ofret sig. Ingen sagde noget. Alle hængte de med humøret, som var det buksebagen på onkels slidte hoser.

Suk!

Der var så stille! Man kunne have hørt den sagte hvisken fra en lille rolling, der fortroligt drister sig til at videregive sit højeste ønske til julemanden! Det blev kun afbrudt af et langt ...

– Schnøøøft! Det var BizNis, der hang gevaldigt med en lang næse. Hans røde filtærme klarede dog lige det værste!

Suk! Men, så vender det vel? Og niksen, kære læser, intet i sol, måne og ...

Nå, nej stjernerne på Den HimmelBlå var der jo heller ikke. Der var altså INGEN tegn på, at julen så godt som snart stod lige foran døren og bankede så venligt på! ENESTE opløftende var vel, at nu kunne INTET knapt blive dårligere.

Men suk og ak! Her tager du så beklageligvis fejl igen, kære og tålmodige, juleelskende læser

...

For i det samme viste sig en mørk skikkelse lidt fremme foran BizNis. Kun de citringule øjne afslørede, at det var Isdronningen NisFertiti. Hun havde altså forladt IsGrotterne! BizNis tog sit andet ærme i brug og afsluttede endnu et snøft og begyndte at tænke! Nåede nisserne ikke frem til isbjerget, så fandt isbjerget altså frem til dem!

De Blå Isbjørne trådte frem og beskyttede BizNis – og nogle løb over for at dække for kastanjehesten, der lå på isen, dens magiske stik røg forsat, men liv var der ikke ...

– Glem det, råbte NisFertiti til De Blå Isbjørne ...

De fire skytsengle og HarpenGut fik også travlt, men de bedste husgeråd var altså dem, LovelyNis havde i sin lille køkkenbog hjemme på SnelADotComBlotInd 24.

– Kom, kom, kom, råbte SukkerAlf til de andre. Og tre-to-en, så skød fem små engle i vejret. SukkerAlf pegede over på Den lille Kastaniehest. De andre nikkede – den evigt trætte GabRiel naturligvis lidt mere end de andre – og som magikerens lille hvide kanin, der kan fordufte for øjnene af publikum, var engleskaren væk ...

NisFertitis citringule øjne så umiddelbart ikke englene lette ved BizNis. Det så ud som om, at hendes blik havde al opmærksomhed på BizNis. To lysstråler ramte isen lige for isbjørnene, der skærmede for BizNis ...

– Hørte I ikke, hvad jeg sagde! Glem det! NisFertitis stemme skar gennem mørket. Det var så tydeligt at høre, at hendes korpus var gjort at lutter iskrystal. De Blå Isbjørne rykkede ikke en tomme, før hun rakte sine kæmpe næver frem mod de pelsklædte vagter, så krummede hun sine fingre, og med al sin grumme magt lod hun isen foran vagterne sprække og dratte ned – flere af dem røg med ned på nogle store isflager. Og der stod BizNis og så så forkølet ud ...

– Schnøøøft!

**Her håber vi på en feberredning ...
Santa Ficho**

Snitte 2 x 10 – fredag 20. december

Hjemme i den varme julestue på SnabelADotComBlotInd 24 sitrede alle af spænding. Der var nu kun 1 x 4 eller 2 x 2 dage til julefesten talte den lille – men talstærke – ChristiaNis på sine små fingre.

– eller 4 x 1 dage er det faktisk, jublede han, mens han stod og svajede fra side til side. Hans energi blev omsat i svingninger, så den meter lange ønskeliste, han holdt godt fast i, bølgede henover gulvplankerne – nærmest korrigeret til den søde AugustiNis, der så fint juledansede forventningsfuldt rundt i stuen og lavede 'moves' til sin gamle onkels grammofonplade, der nu for syttende gang – nittende korrigerede den fortsat talstærke ChristiaNis – pløjede sig igennem AltNis' favorit ... Over stok og sten går det rask af sted, Kastaniehestens ben kan ikke følge med ... AugustiNis, sprang elegant hen over gulvet, som var hun Den lille Kastaniehest i fuld trespring på sine røde svovlstikker ude på EvigHeden.

Den gamle, vise AltNis hyggede sig over nisseungernes ægte glæde. Godt AugustiNis ikke vidste, at Den lille Kastaniehest var i IsKrystallernes Land på en anderledes farefuld færd. Her vil vi tillade os at tilføje, at det også var godt,

at AltNis heller ikke kendte til kastanjehestens øjeblikkelige tilstand, hvor den som bekendt lå nærmest livløs, og Isdronningen NisFertiti tronedede foran den og BizNis med sit følge.

AltNis var anelsesfuld og håbede snart at høre nyt fra IsKrystallernes Land, der skulle jo ske noget. Et kig fra hans store læderstol og ud i den decembermørke eftermiddag afslørede, at Den HimmelBlå ikke rimede på ... *lyst det er at se derpå, hvor de gyldne stjerner blinke, hvor de smile, hvor de vinke* ... Der var kun gråt mørke og et forstemmende fravær af stjerneskær! – Jeg smutter lige, onkel! Jeg mangler lige lidt ingredienser, du ved ...

AltNis kiggede undrende på hende? Så forstod han! LovelyNis løftede hænderne og lavede «gåsetegn», mens hun smilede lunt til ham. Aaah, AltNis var med, det var tid til at finde på gaver til ungerne. AltNis hørte hovedlågen gled i, så LovelyNis var – som den fineste mandel i juledesserten – smuttet ...

Apropos juledessert, så skulle LovelyNis foruden at handle gode julegaver netop også ind til RisalaManden.

RisalaManden han var ØnskeDalens ubetingede ekspert udi juledesserten over dem alle. Det vil sige, der var to ting, han kunne til perfektion; For det første at kunne tilberede en risalamand, så nissernes ganer blev bløde som nissevat. For det andet – og måske det vigtigste – så var han den nisserne kom til enten med deres egen risalamand eller, når de købte juledesserten hos RisalaManden, når der skulle placeres en hemmelig mandel deri. DET kunne han altså bare! Der var aldrende nisser og ivrige nissebørn, der BARE ALDRIG havde fundet mandelen, uanset hvor meget de kørte slev og skeer gennem skålen med risalamand. Meget mystisk! Det var altid en heldig onkel, der til sidst sad med den lille mandel og den medfølgende præmie – en lille, tyk marcipangris fra ChokoLaden!

Uhm! Julen var fyldt med gode traditioner, lækkerier, – og en pæn portion kalorier! LovelyNis var ikke anderledes end AltNis, hun nød dem alle! ... *rør blot ikke ved min gamle jul* ...

Nydelse var ikke noget, der bare var skyggen af hos BizNis og De Blå Isbjørne. Nød var der til gengæld i overflod! Og det var NisFertiti, der var garant for den del ...

– I kan lige så godt droppe ethvert forsvar af nissen bag jer – og jeres julefest. Der bliver ingen jul! Atter skar strålerne fra NisFertitis citringule øjne i isen. Isbjørnene sprang for livet, nu var der intet mellem isdronningen og BizNis. Uden at vige blikket fra BizNis trak NisFertiti en lang sværdlignende iskrystal frem og slog om sig i luften, et af hendes slag ramte Gloria HarpenKlang, der trods hendes flaksende vinger febrilsk forsøgte at undvige, men for sent. Før Gloria anede uråd, sad hun fastklemt i den ene af NisFertitis kæmpe næver ...

De øvrige skytsengle og HarpenGut nåede lige at undvige! De kiggede på hinanden, hvem skulle de redde først forsvareren af den gode, gamle jul eller Gloria, der skulle være med til at redde forsvareren af den gode, gamle jul ...?

Vi viger ikke, kanen kører igen i morgen!
Santa Ficho

Snitte 21 – Lørdag 21. december

– Åh-ååh, så I det! Det var HarpenGut, der næsten for første gang på deres færd, råbte til de andre. SukkerAlf, Basuno og GabRiel lavede lige tre lange bremsestreger i luften. De kiggede overrasket på HarpenGut, der pegede ned på NisFertiti. Isdronningen havde fanget Gloria HarpenKlang, der lige akkurat kunne kigge op fra hendes indelukke i håndfladen på NisFertiti ...

– Åh-ååh, åh-åååh, og åh-ååååh, svarede de tre skytsengle i munden på hinanden midt i opbremsningen.

Det havde bestemt ikke været en let engletjans at være på vingerne denne december, og med de seneste to onder var der heller ikke udsigt til forbedring! Men kampen for nissernes gode, gamle jul måtte som den fineste glaskugle på juletræet ikke tabes på gulvet og splintre for alle vinde ...

– Hva'-hva' skal vi gøre? kom det mere nervøst end fløj fra Basuno, hvis stemme bævrede lige så meget som hans store kinder.

– Ja, hvad skal vi gøre? HarpenGut var ræd ...

SukkerAlf havde truffet sit valg, den strøg i lige linje ned til den livløse kastanjehest. Her satte skytsenglen sig på Den lille Kastaniehest og lagde sit lille øre mod dens kastanjekrop og lyttede. Det kunne simpelthen ikke passe, at dens altopofrende julehjerte ikke længere slog og bankede for nisserne i ØnskeDalen. Hvad, var det? ... SukkerAlf, drønedede rundt på kastanjekroppen, gled et par gange, kom op igen! var det muligt? Åh, hvis bare Isdronningen kunne holde inde med sin larm og ødelæggelse. SukkerAlf kravlede ind under det lange bløde halstørklæde på Den lille Kastaniehest. Her var ro ...

Og dog!

Det bankede. Det BANKEDE! Kastanjehestens ukuelige julehjerte slog et sted derinde! SukkerAlf pressede sit øre så tæt, det var muligt. Jo, det var bankelyde, og de blev hele tiden

kraftigere! Hurra! Således en smule lettet om sit eget englehjerte lettede SukkerAlf og fløj op til kastanjehestens øre, så stak SukkerAlf sin lille sukkerstok ind i øret på kastanjehesten – skulle der have været mangel på passage – og blev ved med at hviske, hvad der lige nu var i spil! Så lettede SukkerAlf igen og fløj mod de andre engle, den vidste, at nu var det ikke en gang et spørgsmål om snekunder, før forsvareren af den gode, gamle jul var på stikkerne igen – brugen af sin magiske stik, havde kostet flere kræfter, end lige godt var ...

Og på stikkerne kom Den lille Kastaniehest, først blev øjnene slået op med samme glæde, som de mindste pøder vågner en juleaftensmorgen! Så rørte først den ene røde-svovlstik på sig, og så kom de andre! Den lille Kastaniehest kiggede samtidig op på Den Himmelblå og fokuserede på den lille hvide prik, hvor den vidste, at Den Klareste af Alle Stjerner befandt sig bag det tykke lag af grå skyer, der havde mørkelagt Unisseverset hele denne december ...

Som rigtig juleelsker mærkede kastanjehesten lidt bevægelse deroppe fra. De røde følestikker vippede og roterede, og der blev sendt tanker og tak tilbage ...

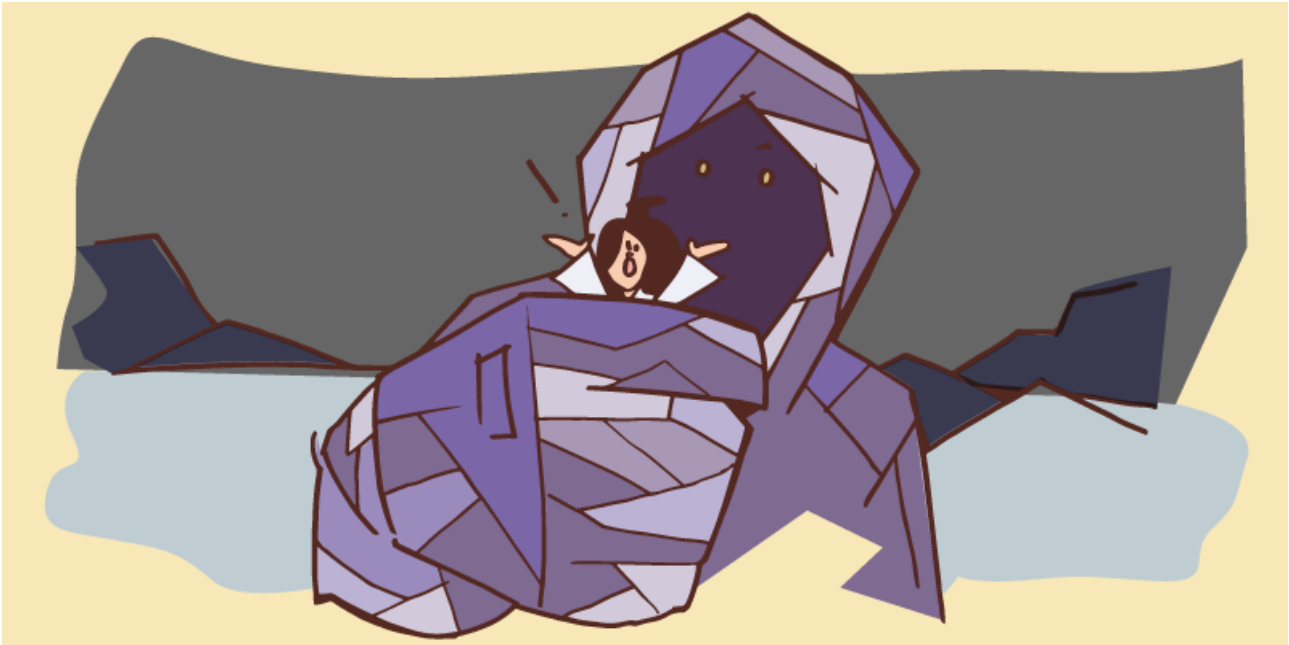
NisFertiti bemærkede hverken, at den lille lysende prik langt over hende havde stillet på styrken og sendte et stjernes kud afsted – og heller ikke, at bag isdronningen stod den største juleelsker på sine tre stikker klar til et opgør! Hun var alt for optaget af at presse luft ud af Gloria HarpenKlang, men af alle skytsenglene – Basuno med sine store lunger og kinder undtaget – var Gloria nok den sværeste at presse den sidste luft ud af. Glorias temperament bød nemlig altid at have luften til det sidste ord ...

Og så havde NisFertiti jo også en julegås at plukke med nissen foran hende – stod nissen ikke der og skælvede tæt ved kanten til den sprækkede iskløft, NisFertiti lige havde skåret ud!

Jo, det gjorde BizNis, han havde knapt undgået at blive ramt af NisFertitis iskrystallignende sværd, hun havde tordnet mod ham ...

Nu gjalt det ...

**Vi fletter næbet for i aften, men gjalder videre ved hanegal
Santa Ficho**

Snitte 22 – søndag 22. december

En for alle og alle for en, to , tre skytsengle og en yderst indigneret HarpenGut, hvis – måtte han vedstå sig – søde Gloria HarpenKlang fra JuleUroen hjemme i nissehytten – nu prøvede at kæmpe sig fri af Isdronningen NisFertitis store, kolde næver.

– Kom! Jeg har en idé, sagde HarpenGut til de andre, der baskede med vingerne og stak hovederne helt tæt på HarpenGut. HarpenGut hviskede tilbage ... der blev lyttet og nikket! Nu talte alle forslag ...

– ... og når I så hører mig spille på min store harpe, slår I til! Men vent på de allerhøjeste toner! Jeg er sikker på, at det vil virke! HarpenGuts forslag var slet ikke til diskussion! De andre nikkede videre – og ja, GabRiel nok allermest!

– hvornår ved vi, at det er dine allerhøjeste toner, spurgte Basuno, der trods alt selv var lidt ved musikken! SukkerAlf daskede til ham med sukkerstokken i et forsøg på at komme videre!

– Det vil I slet ikke være i tvivl om, for som sagt ... HarpenGut vinkede skytsenglene til sig, og hviskede videre!

– Er alle med? spurgte SukkerAlf. Det var de, og så for de ned mod NisFertiti, der gik mod BizNis, mens hendes citringule øjne fortsat ødelagde alt foran hende. Næste levende billede af en færdig nisse ville blive BizNis! Skytsenglene sværmede allerede rundt om NisFertiti, og HarpenGut gjorde klar til at spille på alle sine strenge ...

I det samme rørte Den lille Kastaniehest på sig og slog sine røde svovlstikker så kraftigt i isen og trådte frem mod NisFertiti, at isdronningen ikke kunne undgå at høre noget bag sig. Hun vendte sig om, mens de lysende, gule øjne holdt inde med ødelæggelser. At kunne se en måben i hendes døde øjne og kolde ansigt ville have været en klar overdrivelse, men NisFertiti var i den frostgrad forbløffet – havde det lille kræ ikke lige før ligget livløs derovre på isen?

– Hæ! En fra eller til! Det betyder intet! råbte NisFertiti, så højt hun kunne! Det er et fedt for mig. Nu skal I få at føle! Styrken i hendes øjne tog til! Isdronningen lagde an til endnu mere

ødelæggelse, så løftede hun sin arm og rakte hånden – med Gloria HarpenKlang i – frem og pegede mod kastanjehesten. Den lille Kastaniehest satte i løb ...

I det samme begyndte HarpenGut at spille på sin harpe. Harpens blide toner brød stilheden, og nu undredes isdronningen for alvor, hvor kom de plidder-pladder-toner fra? HarpenGuts fingre gled hurtigere og hurtigere over strengene, tonerne blev hele tiden højere ...

Så fløj de tre skytsengle hen foran NisFertiti, der ikke kunne undgå at se dem. Uden advarsel sendte hun skærende stråler fra sine øjne mod englenerne! Den ene suste lige forbi Basuno, og kun en snarrådig SukkerAlf svang sin sukkerstok mod NisFertitis dræbende stråle og afveg lige akkurat fra at blive svitset som ristede kastanjer – med forlov, kære forsvarer, Den lille Kastaniehest, af den gode, gamle jul – over åben ild!

Der lød et brag af den anden verden! NisFertitis stråle blev slået ud af kurs ...

Så fulgte HarpenGuts høje toner, og nu var englenerne ikke i tvivl om, at det var nu, de skulle slå til. Harpens højeste toner sætter sig i svingninger og for mod NisFertitis fremstrakte næve, der begyndte at dirre ...

Nissernes forsvarer var durk på mod hende, og så var der de der små engle, der sværmede om hende ...

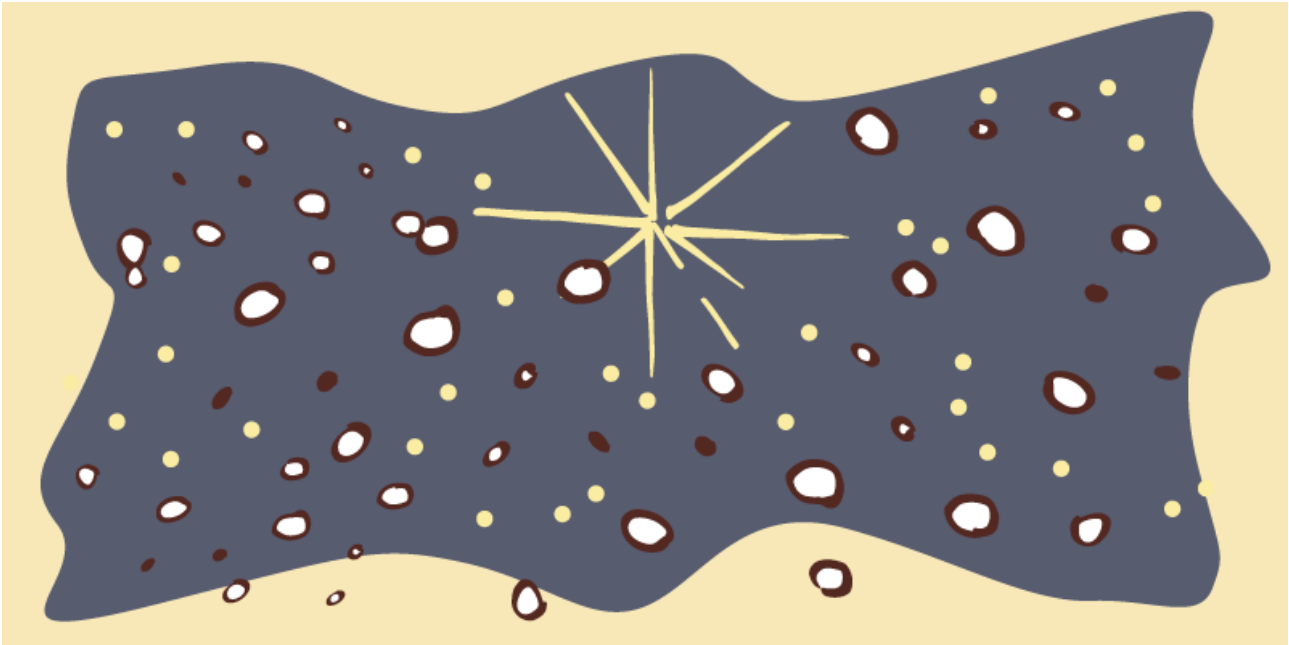
Forvirringen var total!

Isdronningen pegede direkte mod kastanjehesten. Hun skulle lige til at sende sværme af skarpe iskrystaller mod den, da svingningerne fra harpen blev til fuger, sprækker og revner i hendes næve! NisFertiti tog sig til sin arm, der havde været den hårdeste is og nu så småt var ved at pulverisere!

– Umuligt! NisFertiti slog om sig og råbte op i den grå himmel ...

– Så er det nu! SukkerAlf, Basuno og GabRiel strøg mod Gloria, mens den stadigt højere og højere harpeklang ikke var særligt sød julemusik i isdronningens kolde sjæl ...

**Håber at KataStroferne snart synger på sidste vers
Santa Ficho**

Snitte 23 – mandag 23. december

Man farer herodisk til pilates og andre sysler i december, og før man får set sig om, er det atter jul igen! ... *fik du set det, du ville, fik du hørt din julemelodi* ... Men noget tydede på – trods møje og besvær – at det måske alligvel også ville blive jul i ØnskeDalen.

For der stod Isdronningen NisFertiti og så skræmt på sin fremstakte arm, der var ved at krakelere og langsomt helt var ved at pulverisere! Så hør nu, hvad der så skete, kære læser ...

– Så dykker vi, signalerede SukkerAlf. Tre-to-en styrtdalende skytsengle for ned mod NisFertitis hånd, hvor Gloria HarpenKlang forsøgte at vriste sig fri. De tjenstvillige kolleger fra JuleUroen kom hende til undsætning. De hev og sled i Gloria – nok en kende mere, end hun ellers ville have fundet sig i, men ikke i dag – og med et svup gled hun ud af isdronningens glatte hånd, der forstøvedes, og som bittesmå flager af iskrystal hvirvlede rundt i vinden for så blot at forsvinde i mørket. De fire skytsengle for til himmels ...

I det samme tordnede kastanjehesten mod NisFertiti, hun ænsede intet, før hun blev stødt ned mod isen. Endnu et stykke af hende krakelerede, og igen forsvandt iskrystallerne. NisFertitis øjne så forfærdede ud, men NisFertiti var ikke isdronning for sjov skyld. Slet ikke! Hun kom atter på benene om end nok ikke så krystalklar, som hun ville have foretrukket. Endnu et stykke af hende slog revner ...

Den lille Kastaniehest kurede over isen og nåede lige at forsvare sig mod NisFertitis gule stråler ved at afværge lyset med sin afbrændte stik. Det sved og røg, men forsvareren af den gode, gamle jul veg ikke sit blik fra NisFertiti! Og hun heller ikke sit på kastanjehesten! Og det var ikke klogt gjort ...

For i det samme kom BizNis og De Blå Isbjørne løbende, og med fuld hals råbte de hende an! I det hun vendte sig, blev hun ramt af flyvende hellebarder fra flere af isbjørnene. Hendes krop af det hårdeste is splintrede. Den sarte lilla farve blev mere hvid og forvandlede også til iskrystaller. Trods NisFertitis sølle udtryk var der stadig liv i de citringule øjne – og nu sendte hun farlige stråler febrilsk i alle retninger, kastanjehesten måtte gøre sit bedste for ikke at blive

ramt igen. Den lille Kastaniehest undveg ved at springe fra side til side med sådan en kraft, at dens røde svovlstikker slog gnister, når de ramte isen. Men alting har en ende – selv den længste musetrappe og børnlilles ventetid på fine gaver juleaftensdag – så Den lille Kastaniehest ofrede sig igen.

I de næste sneskuder roterede kastanjehestens magiske stik med en fart, som kun et ægte stjerneskyd var forundt! Så fulgte både brag og lysglimt, der fik isdronningens citringule øjne til at blegne! En blæst skød mod NisFertiti, der lukkede øjnene, for hun vidste, hvad der nu ville ske ...

Set oppefra, hvor de fire skytsengle og HarpenGut hængte og dinglede, kunne de se, hvordan kastanjehestens gule lys for mod NisFertiti, og hvordan hun fuldstændig pulveriseres til ingenting, og hvordan alt dette ingen ting blev spredt for alle vinde. Hvis NisFertiti stadig var, så var hun i hvert fald ikke her, men borte med blæsten ...

I det samme begyndte det at sne! Dejlige, store tottede snefnug nærmest juledansede rundt på den grå ... nej, hvad var nu det! Det var jo Den HimmelBlå! Og se, der kom en-to-mange, ja tusindevis af små stjerner viste sig en efter en oppe på det flotte himmelhvælv! Hvor de pyntede og kastede det dejligste lys ned ...

I skæret deroppefra kunne alle se, at Den lille Kastaniehest igen lå fuldstændigt afkræftet, kun dens lille manke blafrede i vinden – var den mon?

Nu tonede Den Klareste af Alle Stjerner frem og spredte et helt særligt lys! Den HimmelBlå så nu endnu smukkere og fantastisk ud. I det samme lettede forsvareren af den gode, gamle jul igen på øjnene, og i lysskæret kunne BizNis, De Blå isbjørne og engleskaren se Den lille Kastaniehest komme på stikkerne ...

Basunos trutten i sin trompet var ikke til at tage fejl af! Og det var jubelbrølet, der kunne høres mange mil derfra, omkring kastanjehesten heller ikke. IsKrystallernes Land var befriet for den grumme isdronning i IsGrotterne – og julefesten reddet

Nu fik nissemissionen ikke mindre travlt end alle andre i ØnskeDalen så tæt på den store julefest ...

Sidste stop ØnskeDalen ...
Santa Ficho

Snitte 24 – tirsdag 24. december

Det siger sig selv, at stå midt i IsKrystallernes Land – nok befriet for Isdronningen NisFertiti – men omvendt så tæt på 24. december og nissernes store julefest, gav nogle lognistiske udfordringer, men når julenødden var størst, var nisserne glædest. Det var nemlig heller ikke for ingenting, at nisserne elskede julestads, så de var indlysende klar til at stase afsted ...

Derfor tog det heller ingen tid, at få vendt kanerne og sat kursen i fuld fart og snefugleflugtslinje mod ØnskeDalen!

BizNis og alle De Blå Isbjørne sang lystigt – Det var et skønt syn! Engleskaren fulgte med, og Basuno blev bedt om, at stryge med uhørt englefart til ØnskeDalen og lade forstå, at de snart var tilbage. Basuno blæste en fanfare og lille sejrjulehymne, og så var skytsenglen på vej ud af IsKrystallernes Land ...

Resten af følget tog også den særligt afkortede rute via SmutRuth og derfra videre via Stig og over stok og Steen, Mark og Inge, inden de var så tæt på ØnskeDalen, at de også fløj hen

over Tage. Hu-hej for en fart de skød på Den HimmelBlå. Den lille Kastaniehest var kommet sig og hjalp hele følget med at holde en uset fart. I kanerne kunne det næsten se ud som om, at de fløj fra et par stjernes kud. BizNis sad og glædede sig for, hvor havde kollegerne på KørerSomSmurt I/S dog begået en ypperlig kane ...

Lyset fra stjernerne og den flotte blå farve oppe på Den HimmelBlå var ikke gået nissernes store næser forbi! Alle i ØnskeDalen fik travlt med at færdiggøre den gode mad og alskens lækkerier! Der var en valfart af nisser i kaner med dejlig bjældeklang, der i et væk kørte til og fra NisseBorgen, hvor julefesten skulle finde sted!

På murene på NisseBorgen blev der tændt fakler og selv i det høje klokketårn, kastede lyset sit skær på JuleKlokken. De arbejdsomme TørveTrillerne fik pudset JuleKlokken, så den var klar til at ringe nissernes gode, gamle julefest ind.

His Royal HighNis fik sendt De 4 HolyNisser op i tårnet, hvor de nu stod og stemte deres fine stemmer ved siden af kongens trompeterer med deres lange glastrompeter. Alle skulle vide, at nu var det jul i ØnskeDalen ...

Hjemme hos nissefamilien på SnabelADotComBlotInd 24 havde lyset og det flotte stjerneskræ også fanget AltNis' og LovelyNis' opmærksomhed ... *rør blot ikke ved min gode, gamle jul* ... tænkte de begge, mens de begge sådan ønskede, at BizNis og Den lille Kastaniehest kunne nå hjem. AltNis lagde sin hånd i LovelyNis', og sammen kiggede de ud på det dejligste decembersnevej og op. Deroppe på Den HimmelBlå blinkede Den Klareste af Alle Stjerner, som om den ville fortælle dem, at ... *nu er julen kommen* ... og snart er BizNis tilbage i ØnskeDalen ...

LovelyNis lo over nisseungerne, der boltrede sig i det tykke lag af puddersne derude, både AugustiNis og den lille ChristiaNis lå i den tykke sne og lavede sneengle. De grinede så sødt som smagen af den dejligste marcipan ...

AltNis smilede til LovelyNis og tænkte på en grå og grim december, der nu var reddet. Den gamle, vise nisse sendte SukkerAlf, Gloria HarpenKlang, Basuno og den evigt trætte GabRiel sine bedste tanker. Endnu en gang havde skytsenglene fra JuleUroen været på vingerne for den gode, gamle jul!

– Kom onkel! vi skal køre nu! Julefesten venter ...

Det varede ikke mange sneskuder, før hovedlågen til SnabelADotComBlotInd 24 gled i bag dem, og de sammen med nisseungerne i kanefart og skøn bjældeklang kørte mod NisseBorgen. Alle glædede de sig ...

– De kommer, de kommer! råbte TørveTrillerne oppe fra det høje tårn, hvor de stod tæt pakket med De 4 HolyNisser og klokkeren, der så småt begyndte at sætte JuleKlokken i svingninger.

Ude i ØnskeDalens fjerneste bakker blev BizNis og resten af følget mødt med julehilsner fra nisser og alle de finurlige nogen, der også var på vej til NisseBorgen! Hvilket gensyn! Der var intet som Ønskedalens vattede nisselandskaber og slet ikke på en juleaftensdag som denne ...

Biiim-bam-bim-baaam!

Åh! Schnøøøft, kom det fra BizNis! Ude godt, men hjemme i ØnskeDalen var bedst! Der var heller intet som JuleKlokkens tunge slag. Nu skulle de alle til julefest. JuleKlokken bimlede endnu højere ...

Biiim-bam!!!

Julebudskabet var på vej ud i hele Unisseverset til alle juleelskere! De 4 HolyNisser stemte i ...

Salig fred, himmelsk fred, toner julefesten ud! Skytsengle bringer til store og små, bud om ham, som på stikkerne må, fryd dig, hver nissesjæl, kastanjehesten har frelst! Trompeterne fulgte så majestætisk op – juleglæde til hele Unisserverset!

Basuno der i samme øjeblik fløj over vindebroen truttede med ... Nu skulle Den Ædleste af Alle Graner i Den store VERSAL snart tændes, og dansen om det prægtige træ kunne begynde! Basuno fandt sig en flot gren og fastgjorde sin lille ophæng. Nøj, hvor den glædede sig til at hænge ud med de andre og i fred og fordragelighed bare nyde nissernes gode, gamle jul ...

Biiim-bam-bim-baaam!

**Du og din familie ønskes en rigtig glædelig jul
Santa Ficho**

Epilog – onsdag 25. december

Det blev lige nøjagtigt den juleaften som nisserne og alle de finurlige nogen havde drømt om. Aftenen var som en af LovelyNis' opskrifter, der var fulgt til punkt og prikke.

For alle spiste de i den festpyntede Den Store VERSAL på NisseBorgen, hvor Den Ædleste af Alle Graner stod der så prægtig med glitrende SølvHår og smukke, hvide lys. Øverst i granen ventede stjernen på at blive tændt. Men inden det smukke juleritual takkede His Royal HighNis for, at nissernes gode, gamle jul atter var reddet. Nisserne trallede højt som svar til kongen. Flere kneb en tåre eller to. Fælles for dem alle var dog, at de både var glade og lettet!

Knap havde His Royal HighNis afsluttet sin tale, og trompeterne afsluttet deres fanfare, før alle nisserne begyndte at banke deres grødskeer i de lange plankeborde. Nu ville de danse om Den Ædleste af Alle Graner, men først skulle de træet som bekendt vises ...

Ind i Den Store VERSAL trådte forsvareren af den gode, gamle jul, Den lille Kastaniehest. På en vink fra kongen stak den sine røde svovlsikker i gulvet. Der sprang et par gnister, og disse

blev båret op til stjernen af SukkerAlf og GabRiel. Bag dem spillede både Gloria HarpenKlang og HarpenGut på deres harper. De to engle kiggede sødt på hinanden ...

Basuno derimod havde bare ikke mere luft – han var i bogstaveligste forstand flyvefærdig – så Basuno blev hængende på sin grønne gren. Den mindede trods alt lidt om livet hjemme i JuleUroen i den varme julestue. De andre engle smilede forstående til Basuno, så lagde de an til tænding ...

Wauv! Der gik et sus gennem Den Store VERSAL.

Hvor så Den Ædleste af Alle Graner smuk ud. Nisserne jubede, da stjernen blev tændt og kastede sit funkende skær ned på nisserne. De følte sig forgyldte. Sneklunder efter begyndte julemusikens rymter og blide bjældeklange at genlyde – og ikke mange takter senere fulgte lyden af dansende træsko og nissestøvler. Nu var det jul ...

Den lille Kastaniehest havde gjort sin sidste bedrift denne december.

Ikke mange sange senere var kastanjehesten allerede på vej gennem Ønskedalen. Den havde noget, der skulle klares. Om føje tid ville den være ude på EvigHeden. Og hvis du virkelig tror på nisser og andet julegodt, så ved du også, kære læser, at det giver mening, når jeg fortæller, at Den lille Kastaniehest ville fortsætte sin rejse mod KastanjeSkovene og videre ud på SvedenStik. Her skulle den hele og samle nye kræfter.

For uanset, hvor dejlig en julefest denne aften var, så vidste forsvareren af den gode, gamle jul, at der før eller siden ville blive behov for, at der skulle sættes julehadere ud af julespillet igen. Nok var Isdronningen NisFertiti spredt for alle vinde, men andre ville som tidligere forsøge sig med lignende grumme ugerninger ...

I sit løb kunne Den lille Kastaniehest stadig høre JuleKlokkens tunge bimlen, og De 4 HolyNisser fortsatte med at synge julebudskabet ud i hele Unisseverset ...

Salig fred, himmelsk fred, toner stjernesvær herved ... Må de gyldne stjerner blinke, må de smile, må de vinke ...

Kastanjehesten kiggede op, og den fangede straks Den Klareste af Alle Stjerner, der blev blinket og vinket. Så slog den sine røde svolvstikker i sneen og strøg gennem en julenat pakket i dalende puddersne. Det varede ikke længe, før man kun kunne ane konturen af velkendte stikker på kastanjer med en blafrende manke – før eller siden igen på vej mod nye eventyr et sted i Unisseverset ...

Klop, klop, klop
Santa Ficho